

Doština plačana v gotovini.

BOGOLJUB

HOMEČ PRI KAMNIKU

PO MARIJI K JEZUŠU

1929

APRIL

Krojači, šivilje
in slavno **občinstvo**

priporočajo pri nakupu blaga za moške in ženske obleke obče znano
60 let obstoječo tvrdko

R. MIKLAUC -- „PRI ŠKOFU“ -- LJUBLJANA
LINGARJEVA ULICA - PRED ŠKOFIJO ŠT. 3 - V LASTNIH PROSTORIH

Tvrdka je bogato založena z modnimi kamgarni, kakor tudi cenejšimi vrstami blaga za moške obleke. Za ženske obleke in plašče ima na zalogi fino volneno, svileno in polsvileno blago, perilni čefir, kambrik, delen, krep itd., v najnovejših vzorcih in barvah, belo blago za perilo v vseh širokostih in cenah: koltre itd.; okusno odbrane svilene, polsvilene, perilne rute in serpe.

Pri cenjenem obisku se bodele o gornjem sami najbolje prepričali.

Tvrdka obhaja letos 60 letni jubilej obstoja!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL NADSTROPJE

Zobni atelje

Doj. Logatec

Albina Forster

Odprto od 8—12 in od 2—5

Ob nedeljah in praznikih zaprto

Zobni atelje
PAVLE KOCJANČIČ

Ljubljana, Dunajska cesta 29

Odprto od 9—12 in od 2—6

Ob nedeljah in praznikih zaprto

Razni **kipi** in **slike**, najrazličnejši **molitveniki**, vse **potrebščine za Mar. družbe** in vse **pisarniške potrebščine** se dobe

V PRODAJALNI K. T. D.

H. NIČMAN v Ljubljani

Canadian Pacific Railway Co., Ljubljana
zastopa zopet I. O. Zidar, Dunajska c. 31

Prvi slovenski zavarovalni zavod
VZAJEMNA ZAVAROVALNICA
v Ljubljani, Dunajska c. 17.

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpokli, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenišтва v vseh večjih krajih.

ZA ŽIVLJENJE.

Slomškova sirotišnica. Šolske sestre nameravajo zidati v Slov. Bistrici na Štaj. nov zavod za zapuščene sirote. Priredile so v ta namen »Loterijo na korist Slomškovi sirotišnici« — s primernimi, tudi dragocenimi dobroti, med njimi mnogo umetno izdelanih ročnih del. — Uverjeni smo, da bo ta človekoljubna ustanova oživila mnogo dobrih src in si naklonila dovolj podpore. Vsakdo se pa lahko pridruži z malim darom na ta način, da si kupi

srečko, ali pa da pomaga srečke razpečavati. Dobe se komad po 5 Din pri šol. sestrah v Apačah pri Gor. Radgoni. Razpečavale jih bodo čč. š. sestre tudi same po raznih krajih. **Zlatomašni dar Slovencev sv. očetu Piju XI.**

Vsi katoliški narodi se pripravljajo, da dostojno proslave zlatomašni jubilej svojega skupnega očeta in poglavarja Kristusove Cerkve. Tudi mi Slovenci, najmanjši narod, ki pa je trden v svoji veri, hočemo pokazati svetemu očetu svojo udanost in mu ponuditi dar, ki bo njegovo očetovsko srce razveselil. Njemu osebno ne bomo izročili kakega dragocene spomina, delavcem v Hrastniku, zapuščenim in trpečim, postavimo hišo božjo.

Cerkev Kristusa Kralja v Hrastniku.

bo jubilejni dar svetemu očetu za njegovo zlato mašo.

Zberimo v letu 1929. potrebno vsoto, darujmo vsak po svojih močeh skromen znesek. Naj ne bo med nami vernika, ki ne bi s svojim prispevkom proslavil papežev zlati jubilej. Po vseh župnijah zbirajte; apostolske duše naj gredo v vsaki vasi od hiše do hiše, da pobe-rejo prostovoljni davek Kristusa Kralja. Kako lepo bi bilo, ako bi se 22. decembra 1929 na dan papeževe zlate maše, mogla tudi v Hrastniku darovati prvič sv. maša.

Darove sprejema »Društvo za zidanje cerkve v Hrastniku« ter škofijska ordinariata v Mariboru in Ljubljani, ter uprava »Bogoljubac«. **V Ljubljani, Mariboru in Trbovljah-Hrastniku,** dne 2. februarja 1929.

† Anton Bonaventura, škof ljubljanski; † Andrej, škof lavantinski; Univ. prof. dr. M. Slavič, za stalni odbor kat. shodov; Duh. svetnik Jak. Gasparič, župnik v Trbovljah-Hrastniku, načelnik stavbnega društva; Viktor Eržen iz Hrastnika, tajnik stavbnega društva za cerkev Kristusa Kralja.

DOBRE KNJIGE.

St. Benedictus-Jubiläumskalender 529—1929. Letos praznuje red oo. benediktincev 1400 letnico, odkar je bil ustanovljen. Njihov samostan v Sechau pri Knittelfeldu na štajerskem je izdal ob tej priliki bogato ilustriran koledar, ki obsega poleg navadnih stvari tudi lepe pregledne članke o zgodovini in delu benediktinskega reda. Prihodnjič bomo začeli priobčevati tudi v »Bog.« liturgične članke, ki jih je objubil eden izmed oo. že omenjenega samostana.

Schott-Bihlmeyer: **Der Gottesdienst der drei höchsten Tage der Karwoche.** Freib. i. B. 1929. Herder. Cena v platno vez. M. 3.—. Dokler ne bomo dobili v slovenščini primerne knjige za veliki teden, bi Schottovo toplo priporočili. Obsega prav vse molitve in obrede zadnjih treh dni velikega tedna z latinskimi in nemškimi besedilom. Dodani so tudi potrebni uvodi in razlage, tako da bo mnogo koristila za umevanje globokih molitev in bogatih obredov, s katerimi se pripravljamo na velikonočne praznike.

Zlati godovi. Prizori za praznične prilike. Izdalo Osrednje vodstvo M. D. v Pi-jevi knjižnici. Cena 10 Din. Družbe in odri bodo našli v tej zbirki marsikaj lepega in primernega za svoje slavnostne prireditve: zlasti za letošnji zlati jubilej Pija XI. Naročite! Takoj! Naklada ni prav velika!

ZAHVALE.

Terezija Zupan se zahv. za dobljeno zdravje sv. Tereziji D. J., Lurški Materi b. in sv. Srcu Jezusovemu. — Neimen. iz Sevnice se zahvaljuje Materi božji za ljubo zdravje. — Neka žena se zahv. presv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Jožefu, sv. Antonu, † Slomšku in sv. Mali Cvetki za pomoč v hudi bolezni. — A. M. se zahv. Mariji Brezmadežni, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in † Slomšku za uslišane prošnje ter priporoč. še razne nujne zadeve. — T. K., Smartno o. P., se zahvaljuje Materi milosti za zdravje. — K. Fr. se zahv. Mariji Pom., sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu, sv. Antonu P., za zdravje svakinje in za pomoč v časni zadevi. — T. G. (Dr-novo) se zahvaljuje sv. Tereziji D. J., da je rešila njeno hčerko-edinko gotove smrti. Hkrati izreka zahvalo sv. Jožefu za očitvidno pomoč, da je po treh letih in 7 mesecih zopet okrevala in se toliko pozdravila, da more opravljati lahka dela, dočim se poprej ni mogla geniti s postelje. Čitala je v lam-skem »Bogoljubcu« o mogočni priprošnji sv. Jožefu, pa se je k njemu z vsem zaupanjem zatekla za pomoč ter bila uslišana. Vsa hvaležna prosi angele in svetnike božje, naj hvalijo Boga v njenem ime-nu za pomoč. — M. B. se zahv. najsv. S. J., sv. raman Gosp., Mariji Pom. sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Tereziki, † Slomšku, † S. Benigni, † Donu Bosku za razne prejete dobrote. — M. M. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje matere. — N. T., Ljubljana, se zahv. Mariji Pom., sv. Tereziji D. J. za pomoč po 6 letni revma-tični bolezni.

PROŠNJE.

Mar. družbenka, A. S., se priporoča Mariji Pom., sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu, † Slomšku in S. Benigni za ozdravljenje težke srčne in drugih bolezni. — I. T. priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki, † Slomšku svojo bolno mater za zdravje. — Mar. družbenka priporoča Lurški Mariji, sv. Tereziji D. J. in sv. Ceciliji razne svoje namene in svojega brata. — Mar. družbenka se priporoča presv. SS., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Ani, sv. Mali Cvetki, † Slomšku za zdravje in druge namene. — V molitve se priporoča dekl. Mar. dr. v Zg. P. za stanovitnost članic. — Mar. družbenka se prip. sv. Mali Cvetki in sv. Pankraciju za razsvetl. in vredno prej. sv. z. — M. B. priporoča najsv. SS., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki, † Slomšku, † S. Benigni, † Piju X. v raznih zadevah sebe in svoje. Enako nekaj svojih anglikanskih prijateljev v In-diji in njih domače za spreobrnjenje, odnosno od-stranitev zaprek. — A. R. priporoča Lurški Materi božji, sv. Mali Cvetki, sv. Stanislavu K. ozdravljene noge, in brata, da bi se odvadil kletev; sv. Družini za blagoslov in mir v družini. — Družina se priporoča sv. Mali Cvetki, sv. Jožefu, bl. Vian-ney-u, † Slomšku za zdravje celi družini L. B. Maribor. — V pobož. molitev redovnim osebam, se prip. neka mladenka za milost red. poklica. — Neimenovana oseba se priporoča sv. Jožefu, žal. M. b., sv. Antonu, † M. T. Ledohovski, † Slomšku, S. Celini za ozdravljenje nog. — M. Mirt se pri-poroča Mariji Pom., sv. Mali Cvetki, M. T. Ledohovski in † Slomšku za ozdravljenje živčne bo-lezni in revme in zdravje sinčka.

Koledar Apostolstva molitve za april 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Samoposvečenje in apostolstvo v službi bolnikov.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Protestantska nevarnost v misijonih.

Mesečni zavetnik: Sv. Anzeim (21.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčjenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Vel. poned.	Zahvala za papežovo prostost	Konjšica	Gomilsko
2 Torek	Frančišek Pav.	Nameni sv. očeta	Sv. Trojica C.	Reka
3 Sreda	Rihard s.	Papeževa „Vatikan. država“	Preddvor	Konjice
4 Četrtek	Izidor š.	Jubilej sv. očeta	Nem. Loka	„
*5 Petek	Vincenc Fer.	Posvetitev družin	Dobropolje	„
6 Sobota	Sikst p.	Naše rimsko romanje	Leskovica	Prihova
*7 Nedelja	1. povel. (bela)	Velikonočna spoved	Zaplana	„Prihova
8 Poned.	Albert	Letošnji prvoobhajanci	Suhorjta	Čadram
9 Torek	Marija Kleot.	Katoliška društva	Brezje	„
10 Sreda	Mehilda d.	Šolska mladina	Podbrezje	Loče
11 Četrtek	Leon Vel. c. uč.	Milosti svetega leta	Blagovica	„
12 Petek	Zenon š.	Mehika in Rusija	Vrhauka	Sv. Kungota
13 Sobota	Hermenegild	Nameni naših škofov	Vrhpolje Mor.	Špitalič
14 Nedelja	2. povel. Justin m.	Katoliška akcija	Sv. Lenart	Zreče
15 Poned.	Helena kr.	Vladarji in državniki	Kamnik	„
16 Torek	Benedikt Labr s.	Duh ponižnosti	Kranj	Žiče
17 Sreda	Varstvo sv. Jož.	Zmaga sv. Cerkve	Motnik	Skomarje
18 Četrtek	Apolonij m.	Naši izseljenci	Šturije	Stranice
19 Petek	Leon IX. p.	Zedinjenje Vzhoda	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Sobota	Marcellin š.	Naši misijoni v Indiji	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Nedelja	3. povel. Anzeim	Vera in znanost	Dobrníč	Vel. Nedelja
22 Poned.	Soter in Kaj m.	Tisti, ki so v skušnjavah	Gorje	„
23 Torek	Adalbert š. m.	Blagoslov na polju	Šmihel sam.	Ormož
24 Sreda	Jurij m.	Blagoslov na polju	Stara Loka	Ormož boln.
25 Četrtek	Marko ev.	Apostolstvo mož	Cerklje	Središče
26 Petek	Mati dob. sveta	Misijoni, duhov. vaje	Podgrad	Sv. Miklavž Or.
27 Sobota	Peter Kaniz. c. uč.	Družba Jezusova v SHS	Nevlje	Svetinje
28 Nedelja	4. povel. Pavel	Vse priporočene zadeve	Čatež	Sv. Tomež Or.
29 Poned.	Peter m.	Duhovniki, redovniki(ce)	Št. Jurij p. K.	Sv. Bolfenk
30 Torek	Katarina S. d.	Ta mesec umrli	Stari trg p. L.	Sv. Lenart

ODGOVORI.

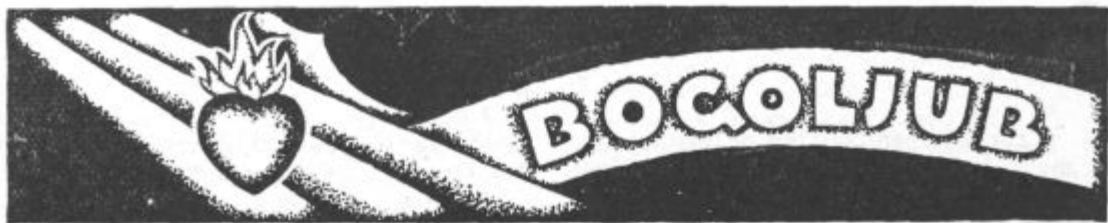
Radovednica: Od predstojništva v Mar. družbi se res mnogo pričakuje. Če vestno vrši svoje obveznosti, bo družba brez dvoma napredovala. Nadzorstvo mora biti povsod. Ako člani predstojništva opazijo kaj nerodnega v družbi, je treba tihega, prijateljskega opozorila; kadar to ne pomaga, naj posreduje voditelj. Gotovo pa je, da se ne sme takoj vse sprejeti kot resnica, kar kdo na ušesa prinese, marveč je treba stvar doognati. Ako je predstojništvo preveč boječe in prizanesljivo, gre mnogo nereda na njegov račun. — Očitati pa, da je vsega nereda v kongregaciji krivo predstojništvo, je dostikrat znak razžaljene časti ter priča o nepremišljenosti in govorjenju.

P. R. 87: Zapovedano ni, da bi morali biti ob delavnikih pri sveti maši; toda kdor verno presodi, da prši na vse, ki so pri sveti daritvi pobožno navzoči, prav za prav zlat dež, bo rad in z veseljem prišel nabirat te zlate zaklade za nebesa, četudi mu je premagati težje ovire. Kdor ima priliko za delavniško sveto mašo, pa jo zanemarija, utegne to

vnemarnost še bridko obžalovati. — Mlada mati Seveda je Lidija svetniško ime. Sveta Lidija je za časa apostolov trgovala v mestu Filipi z baržunom. Sprejela je med prvimi v mestu blagovest svetega apostola Pavla in se dala krstiti z vso družino. Njen god praznujemo 3. avg. — Poznamo pa še drugo Lidijo, ki je tudi svetnica. Bila je soproga nekega senatorja in bila mučena za časa cesarja Hadrijana v Iliriji. God 27. marca.

R. Š.: »Da bi bili vsi eno.« Složnost, medsebojna ljubezen in prijateljstvo v družbi in vse to je priporočeno in naglašamo tudi v družbenih pravilih. Jasno je, da z mesečnim shodom ni vse opravljeno. Vsaka Marijina družba naj bi imela primerne prostore, vsaj eno družbeno sobo, kjer bi se člani in članice/shajali ob nedeljah, kjer bi se vežbali v petju, čitali dobre liste ter se pogovarjali o vsem, kar bi pospeševalo notranji napredek med člani. — Odbor naj o tem premišljuje in skuša sporazumno z voditeljem to vprašanje pretvoriti v življenje.

A. F.: Misli lepe, a stih slaba proza. Ne moremo dragocenega prostora žrtvovati za manj dovršene pesniške poizkuse.

Homec.
Romarska pesem brezdomcev.

Homec, vitki Homec!
Ti ponosni stolp
v pisanem podolju;
ti goreči stenj
v zlatožoltem olju;
ti mogočni snop
na samotnem polju!
Našo pesem sprejmi!

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
Agare davne potomci,
romamo daleč domov.

Homec, zali Homec!
Kralj in z njim kraljica
Kamniških planin:
Grintovec in Kočna
gledata z višin
nate, sinjih holmov
zadnji skrajni sin.
Našo prošnjo sprejmi!

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
k Materi božji na Homci
romamo danes domov.

Homec, ljubi Homec!
Ali najdemo
malo zavetišča
sredi tvojega
tihega svetišča,
kakšen topel dih
s tvojega ognjišča?
Naša srca sprejmi!

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
Agare davne potomci,
romamo k Tebi domov.

Homška mila Mati!
Ti boš razumela
naš begunski rod,
sama si hitela
na begunsko pot,
veš, kako je bridko:
slednjo noč drugod,
slednji dan drugače.

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
k Materi božji na Homci
romamo danes domov.

Homška dobra Mati!
Dom? Da nam je dan,
bil bi dom resničen:
vsem bi žejnim bil
kakor mir božičen;
vsem bi gladnim bil
kakor kruh pšeničen:
v svetem Nazaretu.

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
Agare davni potomci
romamo daleč domov.

Homška zlata Mati!
Ti srce nam bodi
našega srca;
naš edini svet
širnega sveta;
ti nam zvezda bodi
našega neba:
ljubi dom brezdomcem.

Kakor ob vodi vodomci
begamo bežni brezdomci,
k Materi božji na Homci
romamo danes domov.

Silvin Sardenko.

Gospod je res vstal, aleluja!

Dr. Fr. Jaklič.

V zgodnji pomladi, ko vstaja narava iz smrti k življenju, obhaja sv. Cerkev praznik Gospodovega vstajenja. Z enakim veseljem in z istim zmagoslavljem ga pozdravlja, kot so ga pred davnimi stoletji pozdravili evangelisti. Velikonočno veselje je namreč neminljivo, ker od smrti vstali Kristus ne umrje več. Tako radostna in tolažilna je ta velikonočna blagovest, da se hoče človeštvo vedno zopet iznova uveriti o njeni istinitosti in je njeno oznanilo vsako Veliko noč tako pozivljajoče.

Naše misli ljubeče obiskujejo v teh dneh tihi iztočni vrt ob Kalvariji, kamnito ograjen in skrbno negovan. Sredi vrta stoji nov, lep grob, — sveti grob Jezusov je to, ki mu ga je prepustil bogati Jožef iz Arimateje. Bujno, pestro cvetje obdaja skalnato stavbo in jo obliva s svojimi opojnimi vonji, brižne čebele in tihi metulji se spreletavajo po njem.

Kako tužen je bil v petek ta samotni vrt! Zamolkli udarci kladiiva ob trde žeblje so zdramili njegovo zamišljenost in sredi dehtečega cvetja in spokojno brenčočih čebel je težko udaril strašni klic Umirajočega: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« In ko se je po krutih in prekrutih dogodkih solnce trudno in žalostno in mrzlo bližalo svojemu zatonu, se je oddaljevala od Jožefovega vrta skupina Jezusovih prijateljev in svetih žen, z žalostno Materjo vred; tiho in počasi so se oddaljevali od svetega groba, od hladne skalnate sobice, kamor so položili mrtvega Gospoda, in srednji izmed treh križev je zlokobno stal in zlokobno metal svojo mrtvo senco.

Vse drugače, tako mirno in pomirjevalno se pa začne evangelij Velike nedelje o treh svetih ženah, ki so se z nakupljenimi dišavami bližale Jezusovemu grobu. Tako zgodnje so bile v svoji ljubozni, da jih je prvi svit srečal že na poti. »Kdo nam bo odvalil kamen od duri groba?«, so skrbele ob svoji ženski nemoči.

Pa glej, odprti grob z zganjenimi prti, nato pa mladenič-angel jima oznanita prvo radostno vest o Gospodovem vstajenju. V najtišji tišini, v najtajneši samotnosti, ki sta bili edini dostojni priči veličastnega dogodka, je Jezusovo truplo naenkrat oživel in se spremenilo v poveličanost; zganel se je in dvignil, zmagoslavno in silno je stopil iz groba skozi zapečateni kamniti vrata.

Slava ti, Gospod Jezus Kristus, ob tem tvojem najveličastnejšem hipu!

Nato šele je angel odvalil težki zaslon groba, da je bilo Gospodovo vstajenje tudi na zunaj očito. Takrat se je pa zganila zemlja in je v grozi zabobnela; od Adama pa do tedaj je bilo žezlo smrti zmagovito, Kristus ji ga je pa iztrgal.

Gospod je res vstal, aleluja!

Veselim o se s Kristusom!
Čestitajmo mu!

Veliki petek nas je Jezus videl, da ga pri vseh svojih slabostih in nezvestobah vendar le ljubimo: po kolenih smo spokorno in spoštljivo pridrsali pred ležeče sv. razpelo, ob plapolajoči lučki smo se zazrli v njegovo razbičano, krvavo telo in na iztrpljene, ugasle oči; potem pa smo se sklonili in poljubljali rdeče rane.

Zdaj pa je to telo poveličano, vse svetlo in bleščéče in lahkotno, kot da bi bilo iz nadzemskih žarkov. »Oče, poveličaj svojega Sina!« je molil po zadnji večerji, in že po dveh dneh mu je Oče prebogato izpolnil željo. Po strašnem mraku in temi trpljenja in smrti mu je napačil dan slave in poveličanja, radostni dan večnosti, veselje brez mej in brez konca. Vse trpljenje je le še spomin, ki ne muči in ne vznemirja več. Tudi trud in delo počivata, vse je že storjeno, božji načrt je uresničen.

O božji Trpin, kako iskreno, prisrčno ti čestitam! Kako se veselimo tvoje brezmejne, večne slave in radosti!

*

Naša vera v njegovo božanstvo naj še bolj živo zaplameni!

Jezusovo vstajenje je največji čudež, še neizmerno večji, kot je bilo Lazarjevo obujenje, saj je Mrtvi obudil samega sebe. Tako neizpodbitno je ta veledogodek izpričan v zgodovini in tako nedvomen svedok Kristusove božje narave je, da se vse nasprotnne razlage kar sproti rušijo v svojo ničevost.

Kako vesel je Jezus vselej, kadar ga priznamo s preverjenim Tomažem Dvojčičem: »Moj Gospod in moj Bog!« Vesel še posebno dandanes, ko ga premnogi proslavljajo kot človeka, navnega misleca, učenika in dobročinitelja, obenem pa mu bogokletno in sveto-skrunsko jemljejo sij božanstva. Ko je rimski neverni stotnik z grozo gledal velike dogodke v preplašeni naravi ob Jezusovi smrti, se mu je iz prsi iztrgal vzklik: »Resnično, ta je bil

Sin božji!« Mi pa ob uradno zapečatenem in skrbno zastraženem, pa praznem Jezusovem grobu še vse bolj živo in veselo obnovimo vero v Jezusovo božanstvo: Res je vstal, zato je res Bog. Že sv. Pavel je označil velikonočni dogodek kot najtrdnější dokaz za resničnost krščanskega svetovnega nazora, rekoč: »Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi naša vera.« (I Kor 15, 14.)

Kakor se nekatere ptice selilke odpočijejo na samotnih skalnatih otokih, ko jadrajo proti jugu in solncu, tako naj bo tudi samotni skalnati grob na vrtu Jožefa iz Arimateje kraj, kjer se vsako noč poživi in okrepi naša vera.

In bodimo v vnemi za širjenje vere in cerkvene edinstosti podobni obema učencema, ki sta se po Jezusovem obisku neutegoma vrnila iz rodnege Emavs nazaj proti oddaljenemu Jeruzalemu, da pomagata šibki veri malodušnih in dvomečih učencev. Dan se je bil že nagnil in proti večeru je že šlo in trudna sta bila od prestale žalosti in dolgega pota, pa nista mogla v svoji plemeniti nesebičnosti strpeti ob misli na potrte tovariše, katerim Jezus še ni bil razložil Pisem in njih srce še ni bilo zagorelo v novi veri.

*

In še bolj ljubeče se oklenimo v stalega Gospoda!

Gospod Jezus je bil vedno dober in ljdomil, odpuščajoč in sočuvstvujoč; onih 40 dni po vstajenju je pa hotel pokazati svoje Srce še v posebno mili luči in gorkoti, kot da so mu trpljenje in grenke izkušnje bedno človeštvo še tem bolj omilile.

O angelu na grobu pravi sv. pismo, da je bilo njegovo obličje »kakor blisk«, da so svete žene »zbežale od groba, zakaj navdajal jih je trepet in strah«. Jezusa je pa tudi v poveljčanem stanju po vstajenju sama ljudomilost, nežna obzirnost in dobrota. »Ne bojte se! Mir vam bodi, jaz sem, ne bojte se!« nagovarja svoje dvanajstere, katere imenuje »svoje brate« in »otročiče«, kot da bi se ne bilo med njim in med njimi zadnje dni nič zgodilo. »Kaj

ste preplašeni in zakaj vs'ajajo dvomi v vaših srcih?« jih ljubeče kara, ker ne doumejo njegove dobrote. Razočaranima in žalostnima učencema iz Emavs se prijazno pridruži ter ju sočutno izprašuje in posluša, da razlijeta vso svojo grenko bridkost pred njim, potem pa jima na dolgi poti potrpežljivo razklada namen in pomen dogodkov zadnjih dni. In za vse trpeče so tako tolažilne Jezusove besede do Marije Magdalene, jokajoče ob grobu. »Žena, kaj jokalšaš?« jo je sočutno vprašal, potem je pa izrekel njeno ime s tako nadzemsko milino, da ga je njena nežna duša ž- ob tej edini besedi spoznala in mu iz globočine dahnila vzklik: »Učenik!« In tistemu, ki ga je pred deklo in njeno učino trikrat zatajil, je podelil najvišjo službo v Cerkvi.

O Juda iz Kariota, koliko krivico si storil ravno s svojim poslednjim obupnim dejanjem svojemu Učeniku! K-ko to, da nisi vsaj v tistih strašnih, prestrašnih trenutkih po getsemanski izdaji našel pota do večlovečene Dobrote in Usmiljenosti?

*

V slovitem delu »Faust« nam slika nemški pesnik Goethe moža, ki je obupal nad življenjem in vedami. Že je nastavil čašo s strupom k ustnicam, — takrat pa prihiti v njegovo mračno sobo petje zvonov, velikonočno pritrkavanje pripoje. Toplo in svetlo mu vstane v duši, solze, se mu uderejo, novo upanje mu vzbrsti ob daljnih, že davno zabrisanih spominih.

»O zvěni, zvěni, pesem blagosloval
Solza rosi; tvoj, zemlja, sem iznova,«

zakliče. Izpred vrat smrti so ga poklicali velikonočni zvonovi k novemu življenju.

Naj tudi tebi letos velikonočni zvonovi veselo zapojó!

In dočim je Faust ob njih zopet dobljen za zemljo, naj tebi zazvonijo v še vse lepše življenje, kakor ti lepo govori sv. Cerkev véliko soboto s sv. Pavlom:

»Bratje! Če ste vstali s Kristusom, iščite kar je gori! Kar je gori, na to mislite, ne pa na to, kar je na zemlji.« (Kol 3, 1.)

Velikonočna.

Janez Pucelj.

*Ko je zarja obrobila
tam na vzhodu temne gore,
predno je čez mestne dvore
svojo rožno luč razlila,
vstal je naš Gospod iz groba,
kakor luč iz solnca plane!
Kot petera zlata solnca
Njemu svetijo se rane.*

*V strahu vsa trepeče straža:
angel je odvalil kamen,
mu obraz gori kot plamen,
da trepeče v strahu straža.
Naša duša ne trepeče,
naša duša vriska sreče,
naša duša trdno upa,
v rane Vstalega blesteče!*

Sv. krst.

Dr. Jakob Žagar.

Tiste dni je hodil kaplan Janez po kosilu nenavadno dolgo po župniški veži gori in doli. Župniška veža je bila nekak hodnik; tu je hodil s vojimi velikimi koraki po kosilu in iskal misli...

Župnik Valentin je bil namreč pri kosilu odločil: »Za velikonočno izpraševanje sem izbral letos nauk o sv. zakramentih. Da bodo pri izpraševanju kaj znali, bom začel z razlago takoj v nedeljo.«

»Pri šesti maši je potrebno; so večinoma možaki,« se je skušal izmuzniti kaplan Janez.

»Tudi pri vaši deseti se poslušavci ne bodo priževali, da že vse vedo«, ga je miril gospod župnik.

Tako je bilo torej odločeno. V nedeljo bo o krstu.

*

Janez je odprl dnevnik in bral:

15. avgusta 1926. Danes sem krstil prvega otroka. O ti moj prvi sveti Janez! Otroci božji si! Bogastvo naj te ne mami, ne prazna svetna slava, ne telesna sla, ki bo enkrat zaspala v grobu. Ne, preko teh večš boš šel in razmaknil svoj polet v svobodo otrok božjih. Tvoj cilj bo Bog in Bog bo tvoja večna dediščina.

Friderik Baraga je na kratkem obisku na Dolenjskem v svoji rodni vasi preklečal celo uro pred krstnim kamnom, kjer je bil krščen. In solze hvaležnosti so mu tekle po licih, ker tam je postal otrok božji.

Enako ganjen je bil ob misli na sveti krst veliki afriški kardinal Karel Lavižeri. Njegov domači župnik mu je poslal fotografijo njegovega krsta in zadaj je bil podpis njegovih staršev. Sliko je dobil kardinal v Alžir, v Afriko. In kako je bil ganjen! Čez nekaj dni je že prišlo pismo na Francosko. Veliki škof je pisal: »Gospod župnik, nič bi me ne moglo bolj ganiti, kakor ta pošiljatev. Slika mojega krsta s podpisom mojih dragih in spoštovanih roditeljev. Ali že veste, da sem prosil vašega prednika, da bi mi poslal krstni kamen, kjer sem bil pred 75 leti krščen, jaz pa bi mu kupil nov krstni kamen za njegovo novo cerkev, ki jo je mislil zidati. Tisti krstni kamen pa bi dal rad prepeljati v Afriko in ga postaviti v cerkev, kjer bo moj grob, da bi spal svoje večno spanje ob njem. Kje naj namreč bolj trdno zasadam sidro svojega upanja (v prihodnje večno življenje), če ne tam, kjer sem pre-

jel prerojenje otrok božjih? Tam, kjer me je umila Njegova kri, med tem ko me je Njegov služabnik oblił s sveto vodo.« Podpisal se je Karel od Svetega Duha, kakor je bilo ime cerkvi, v kateri je bil krščen.

Kaplan Janez se je vzdramil iz svojih misli in spet je bral:

20. avg. ... »Meni se zdi, da je duhovniško življenje zato tako bridko, ker duhovnik ne more pomagati, kakor bi rad. Vidim grozo, pa kaj morem storiti? Bela smrt' kosi; zločinska volja smejočih se lahkoživcev mori kaleče, še nerojeno življenje. Kot moda gre to prokletstvo preko zemlje in kaj morem? Boli me radi duš, ki niso bile krščene, boli me, ker človek zaničuje božjo postavo. Ali jo je modri Bog zato dal, da jo človek gazi? — Kdo bo zadoščeval Gospodu za te strašne pregrehe? Ali se bodo našle tudi med Slovenci male duše, ki se bodo použivale pred Bogom kot spravne žrtve? A vseeno mislim, da bo končen obračun Gospodov s svetom naravnost grozen! Sv. pismo tudi pravi tako. Strašno bo usekal Gospodov meč.«

Kaplan Janez je prenehal in zaključil: »Da, da! Otroci božji bi bili lahko, pa so zavrgli prostost otrok božjih in se dali v priprego satanu.«

*

Vstal je in iz omare potegnil drugo knjigo in se pripravljaj za pridigo. Bral je: Brez krsta ne more nihče priti v nebesa. Zakaj Jezus Kristus je zatrdil: »Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor ne bo veroval, bo pogubljen. (Mk 16.) Kdo ni prerojen iz vode in Sv. Duha, ne more iti v božje kraljestvo.« (Jan 3, 5.)

Kako pa bo s tistimi, ki še ničesar niso slišali o sv. krstu in se zato ne morejo dati krstiti? Mislimo si na primer Indijanca, ki sloni na napol trhlem debelu stoletnega drevesa v pragozdu in občuduje lepoto nedotaknjene narave. Iz prsi se mu izvije vzdih: »O Veliki duh, kako veličasten si. Izpolnjeval bom tvojo postavo, ki si mi jo pisal v srce. Ne bom krvoločno ubijal, ne bom požigal, ne bom kradel sulice in tomahovke (sekire), ker tako bi omadeževan prišel na tvoje večno zelene poljane.« »Spoznavam te iz tvojih del. A zakaj se ne razodeneš in ne govoriš z menoj? Če bi ti govoril z menoj, kako bi jaz izpolnjeval tvoje zapovedi. A morda si že kdaj

govoril... O če bi jaz vedel za tvoja naročila, kako bi hitel, da jih izpolnim...»

Ta ima krst želja.

»Kako pa, če o krstu še nikoli ni slišal ni?«

»Željo ima izpolniti v s o voljo božjo. V volji božji pa je tudi, naj prejmemo sveti krst. Torej objema njegova želja tudi krst.« Krst želja velja v skrajni sili za tistega, ki krsta vode ne more prejeti. Jezus je za take izrekel tolažbo: »Kdor ima moje zapovedi in jih izpolnjuje, ta je, ki me ljubi. Kdor pa mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil in se mu bom samega sebe razodel« (Jan 14).

Še eno vrsto vstopnice je Bog dal za nebeško kraljestvo. To je rdeče pobarvana listina mu č e n i š t v a. Za tiste, ki so zaradi Jezusa umorjeni, je storil Bog še eno izjemo. Ti, ozaljšani s krvjo, so vsled posebne podobnosti, ki jo imajo z Jagnjetom, Bogu tako ljubi, da jih takoj zveličuje. Imamo zatrdilo Jezusovo: »Kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo

našel.« (Mt 10.) Tako se je zgodilo judovskim nedolžnim otročičem.

Navadna pot za zveličanje pa je krst vode.

*

Gospod Janez se je spomnil, kako je govoril v šoli o krstu v prvih časih krščanstva. »V prvih časih krščanstva so delili sv. krst na veliko soboto. Na dan pred vstajenjem Gospodovim. Kako primeren dan so si izbrali! Dan zmaže, dan veselja, dan, ko vsepovsod pojo: »Premašana je vsa trohnoaba, veselo upa duša moja, življenje večno čaka njo...« Na ta dan je zmagal Kristus smrt in trohnoabo, in slavil zmago nad svojimi sovražniki. — Tudi krščeneec slavi zmago nad svetom. Potrgal je vezi, ki so ga vezale na svet in se je sprostil v svobodo življenja iz vere.

Tako se je domislil gospod Janez in premišljeval, kako bi povedal svojim ljudem. Pa ni bil zadovoljen. Še in še se je pripravljaval in molil, da bi ljudem segla v srce njegova beseda.

Velikonočno vprašanje Magdaleni.

Janez Pucelj.

Marija, kaj si videla,
ko k skalnemu si grobu šla?

»Aleluja!

Grob Živega sem videla,
ko k skalnemu sem grobu šla,
aleluja.«

Marija, kaj si videla,
ko šla si jokat v tihi vrt?

»Aleluja!

Vrtnarja tam sem videla,
ki je premagal večno smrt,
aleluja.«

In kaj ti rekel je Vrtnar,
da božji sije z lic ti žar?

»Aleluja!

Da gre k Očetu je dejal,
da bo še nam življenje dal,
aleluja.«

Ljubimo domačo župno cerkev.

I. M. — (Konec.)

Bila je sicer vzgojna modrost sv. stolice, ki je dala vernikom popolno svobodo, da morejo zadostiti svoji nedeljski dolžnosti v vsaki cerkvi in da smejo v vsaki cerkvi prejemati sv. zakramente. A če ni več zapovedi, ki bi nam velevala, kam moramo hoditi k sv. maši in spovedi, je vendar še vedno želja škofov in tudi želja vrhovnega poglavarja, da bi verniki, kolikor je mo-

goče, hodili vsak v svojo župno cerkev k božji službi. To željo izraža novi zakonik z besedami: »Vernike je treba opominjati, da zahajajo, kjerkoli je to mogoče, v svojo župno cerkev, tam prisostvujejo božji službi in poslušajo božjo besedo« (kan. 467). Papež Benedikt XV. je l. 1917. pisal, da je komaj katera stvar, ki naj bi o njej razmišljali, tako važna, kakor v e r s k o ž i v -

ljenje po župnijah. Nekdaj je bila župnija podobna družini. A stara disciplina je propadla, in sedaj mnogokje dušni pastir komaj še pozna svoje ovce in ovce komaj še kdaj slišijo glas svojega pastirja. Vera v ljudeh umira, razpasle so se strasti in greh. O nekdanji lepoti je ostal komaj še spomin. Zato naj se župnije tako uredi, da bo množica vernikov eno srce in ena duša. Župnik bodi med ljudstvom kakor oče sredi otrok: za vse naj modro skrbi. Pastir naj hrani ovce s kruhom nauka in zakramentov, vodi naj jih, podpira s svojim svetom, vzpodbuja in utrjuje v dobrem. Verniki pa naj bodo med seboj v ta-

kem razmerju, da bodo vsi čutili, kar enega zadeva; za obče koristne, pobožne ustanove, kakršnih je več v vsaki dobro urejeni župniji, naj skrbе vsi: vsak naj stori, kar mu veva srce, in naj pomaga, kjer ve, da je pomoč potrebna.

Vsaj vsi otroci in mladina naj bi torej vsako nedeljo prisostvovali dopoldanski in popoldanski službi božji v domači župni cerkvi! Vsaj večje praznike naj bi dobre krščanske družine šle k sv. obhajilu v domači župni cerkvi v vzpodbudo vsem župljanom! Ako se pa v dobrem namenu v drugo cerkev k spovedi podaš, izberi si spovednika po volji božji.

Bolnikova soba — svetišče.

Aleš Napret.

Po posebnem dovoljenju smejo nekatere zasebne hiše imeti v svojih notranjih prostorih tudi kapele. Kapela je za hiše velika odlika in ji daje tiho dostojanstvo. Iz tega domačega svetišča veje pobožen vonj in diha mir po vseh prostorih, osrečuje in blagoslavlja družinsko življenje. Tihemu jezercu je podobna domača kapela, ki ob njegovih bregovih klije in kipi sveže zeleno življenje. Ako pa kapela skriva v sebi še evharistično navzočnost Zveličarjevo, je tabernakelj za celo hišo kakor solnce, kakor živo utripajoče srce.

Redkim hišam dovolijo to srečo. A tekem časa se v mnoge hiše naseli neko drugo svetišče, ki je v marsičem podobno kapeli: bolniška soba. V prvem hipu me morda presenečen pogledaš, kam bi s to primeru. Bolniška soba je prej križ in nadloga za hišo. Kes, imaš prav. Nobelega gosta se bolj ne ustrašimo v hišo nego bolezn. Toda pri tem ne smemo pozabiti na staro resnico, da križ in blagoslov hodita isto pot, da rasteta drug ob drugem, ako ju človek v svoji nespameti in kratkovidnosti s silo ne loči. Bolniškova soba — svetišče! Ta misel je koristna zdravemu in bolnemu. Skušajmo jo zato nekoliko globlje razmisliti.

Bolniška soba je polna nevidnega blagoslova in tihega posvečenja. Ni posvečena po škofovih rokah, ne po določenem obredu. Trpljenje, bolnikov stalni gost, ima namreč v sebi tisto posvetivno moč, ki razlije nad bolniško sobo oni vdani izraz. Kadar prenašamo trpljenje in bolečino združeni s trpečim Zveličarjem, nam oba bridka gosta vršita božjo službo. Kristjan

bodi v svojem življenju odsev Kristusov. A nihče se bolj ne približa Kristusovemu vzoru kot bolnik na postelji. Noben trud in delo nas ne zedini tako zelo z božjim Srcem kot trpljenje, ako ga prenašamo v pravem duhu. Žal, da vsled človeške slabosti marsikateremu bolniku manjka voljnega potrpljenja. V veliko bolnikovo korist bi bilo, ko bi se skušal mirno vdati. Milost božja podpira bolnika, da to tudi doseže. Mi zdravi, zlasti domači in bolnikovi strežniki, mnogo lahko pripomremo, da se bolnikova soba polagoma spremeni v tiho svetišče. V prvi vrsti je seveda bolnik, ki s trpljenjem posvečuje bolniško sobo. A tudi mi, ki pridemo z bolnikom v stik, delajmo v istem duhu in se obnašajmo v bolniški sobi kot v svetišču božjem. Bolnikova soba bodi primerno opremljena in s finim taktom tako urejena. Že navadni zdravstveni oziri zahtevajo, da je soba čista in snažna, da je preskrbljena s svežim perilom in prezračena, da prijazen okrask razveseljuje bolnikovo oko in srce. V naši skrbi za bolnika naj se zrcali ljubezen do bližnjega in spoštovanje pred njegovim križem. Ne sme nas pa nepremišljena navdušenost zapeljati, da bi sobe napolnili s cvetjem, ki je bolniku vsled močne dišave nadležno in morda celo škodljivo. Tudi nam verski čut odsvetuje, da bi krasili stene z malo dostojnimi slikami. Kjer kraljuje resnoba bolečine, nima prostora neokusna posvetnost. V kolikor dopuščajo razmere, glejmo na to, da damo sobnemu okrasju tudi kakšno pobožno misel. Predvsem spada v bolnikovo sobo križ. V tem svetem znamenju naj ima bol-

nik pred očmi vzor in tolažbo. V splošnem se bomo pač ozirali na značaj in posebnost bolnikovo: otroku in otroški duši je všeč stvar, ki resnemu možu morda ne prija.

Ne samo sobna oprema bodi primerna tihemu prostoru, tudi naše obnašanje v sobi in naše zadržanje do bolnika bodi umerjeno. V bolniški sobi se ne bomo kretali, kakor da smo v družabnem salonu ali na kaki zabavni prireditvi. Ropotajoč nastop, preglasno govorjenje in smeh, je neznosen tako za bolnika kakor za dostojnost bolniške sobe. V sobi bolnikovi naj vlada mir, tiho obzirno vedenje, ljubeča pozornost. Robustno izražanje krepkega zdravja žali trpina. S pozornostjo kajpada spet ne smemo pretiravati. Bolnik, ki je še pri dobrih močeh, ne sme videti naše bojazni in plahega šepetanja. Ne ravnajmo ž njim kot bi bil že v zadnjih vzdihih. Pravo srednjo pot nam bo tudi tu narekovalo dobrohotno srce. Ni, da bi preveč tožili in tarnali in kazali pretirano skrb. Pravilneje bo, da vzbujamo upanje in prigovarjamo k pogumu. Bolnik večkrat z napeto pozornostjo opazuje obnašanje obiskovalca, da bi razbral iz njega, kakšen vtis je storil njegov položaj in koliko sme

upati. Nato mislimo in ne pokažimo nikaškega presenečenja. Tožbe bolnikove poslušajmo s prijaznim potrpljenjem. Neopaženo skušajmo obrniti njegove misli od bolezni na druge stvari. Če mu pripovedujemo o stvareh, ki ga zanimajo in vesele, mu s tem prinesemo v sobo košček solnca. Vesel obraz, prijazen nasmeh pa šaljiva beseda nudijo trpinu veliko utehe. Razsvetlili in nalahno privzdignili smo mu njegov težki križ. Posvetnih novic ne nosimo dosti v bolniško sobo. Bolj primerna in učinkovita je topla, pobožna beseda. Biti pa mora kratka in naravna in pohlevna. Nič usiljive pridige in sladke dolgoveznosti. Čim bolj sveže in naravno beseda izzveni, tem boljša je.

Zavedajmo se vselej, da je obisk bolnika delo krščanske ljubezni. Dobroto, ki jo izkažemo trpečemu bratu, sprejme križani Zveličar na svoje ime. »Bolan sem bil in ste me obiskali.« Tako mišljenje nam bo tudi vselej narekovalo pravo besedo. V sobi bomo pustili blagoslov, in tudi s seboj ga bomo nesli. Ne bo dolgo in spoznali bomo, da je bolnikova soba res kapelica, iz katere stopiš bogatejši in čistejši.

(Konec prihodnjič.)

Voznik Boštjan.

Andr. Orehek.

Ene stvari Lazenci niso mogli razumeti: da more taka dobra duša, kakor je Jernejčev Boštjan, preklinjati Boga in Marijo. Niso ga mnogokrat slišali, ali vendar so ga. Kadar je v klancih težko speljal, kadar mu je mogočen krcelj, namesto z opore na voz, zdrsnil na noge, je v njegov mirni, srčno dobri obraz planilo morje krvi, in usulo se mu je z jezika nečedno italijansko bogokletno blato. Njegovega gospodarja ni nikoli nihče slišal zakleti. »Ne kolni vendar tako grdo, Boštjan,« je večkrat dejal svojemu hlapcu, »za vse te imam rad, samo za to ne.« »Potrpi z menoj, Jernejec. Misliš, da rad zakolnem? Hudič me premaža.« »Pa premažaj ti hudiča!« »Ko bi ga mogel, o, ko bi ga mogel!«

Visoko gori v Vinogradih ima njegova upognjena, siva mati kakor sračje gnezdo ob skalovje pripeto bajto. Boštjan ji vsak mesec prinese del svojega zaslužka. »Kaj pa zdravje, mama?« »Še nekaj gibljem, Boštjan. In ti?« »Zdrav sem, mama.« »Ali kaj moliš, Boštjan?« »Molim, mama. Tudi za vas molim in za rajnega očeta vsak večer.« »Ali kaj kolneš, Boštjan?« »Tudi kolnem včasih, mama.« »O za

božji križ, saj vendar ne smeš!« »Seveda ne smem, mama.« Njegovo oko se je vanjo uprlo z neizrekljivo ljubeznijo.

V Laznah so postavili nov božji grob. Kdo ga je napravil, kaj menite? Lazenski vozniki! Pa pravijo, da so vozniki sami pijanci. O, saj niso! Le pogledjte našega Boštjana! Poglarar je lazenskih voznikov, močan in prebrisan, da zlahka sam naloži javorjev krcelj, ki ima poldrug meter v premeru. Na Vernih duš dan po cerkvenem opraviilu pa je potrkal na vrata lazenskega župnika.

»Dober dan, Boštjan,« zakliče gospod, ki se je rad šalil. »Kaj boš, Imajoš?«

Boštjanu so Lazenci, napol šaljivi Ribničani, napol Kranjčani, rekali Imajoš. Kako to? Če ga je kdo pobaral: »Zakaj se ne oženiš, Boštjan? Tri križe nosiš in četrtega pol, daj no, daj! Kdo te bo maral, ko boš star?« »Imajoš vremena,« se je odrezaval veseli fant, dolg kakor žrd, rdečih lic in kipečega zdravja. Pobral je hrvatsko besedo od trgovca iz Zagreba, ki je h gospodarju, lastniku parne žage, hodil les prejemat. »Imajoš, kdaj se boš?« so ga držili tovariši. Vsi pa so ga radi imeli. Bil je

krotak kakor jagnje, če si mu prišel z dobrim srcem naproti, kar strašen pa, če si ga razdražil. Pa to je bilo malokdaj.

»Tebe ni prav mnogokrat videti pri meni,« povzame župnik.

»Res ne, gospod. Bič in cepin sta moja tovariša. Veste, čemu sem prišel? Nov božji grob bi postavili v našo cerkev. Kakšne imajo drugod, v Dobrépoljah, v Laščah, v Robu, veselje jih je pogledati. Vse sem obšel letošnjo véliko noč. Pri nas pa tiste razbite deske, preplepljene z raztrganim papirjem!«

Župnik je široko odpiral oči.

»Lepo je, Boštjan, da ti gredo take misli po glavi. Ali božji grob, kakršnega imajo v Laščah, stane mnogo denarja. Kje ga bomo vzeli?«

»Mi bomo dali.«

»Kdo?«

»Vozniki! Osemindvetdeset konj je v naši fari, na vsak rep nekaj. Vozniki bomo zložili, in niti pare ne bo nihče drugi dal. Ne smejo ljudje misliti, da smo sami falotje.«

»Ali so drugi tudi za to?« začne upati župnik.

»Denar sem, jim bom dejal, ali vas nabijem, da boste krvavo gledali! Ni treba, da bi vse zapili.«

»Oho, Boštjan, sile ne smeš delati,« se smeje gospod, to bi ne bilo Bogu v čast. Sila ne bo božjega groba rodila.«

»Bomo že napravili, gospod. Mnogo je prav dobrih fantov vmes. Vi torej dovolite?«

»Seveda dovolim. Kaj ne bom! Bog daj srečo!«

Bog je dal Boštjanu pogum in srečo. — Vedel je, da zna škocijanski župnik gospod Janez napraviti in poslikati krasen božji grob s Kalvarijo, Jeruzalemom in okolico, še les preskrbi sam, plača mizarja in barve, vse to za ubogih par sto dinarjev. Kje na svetu dobiš ceneje? Boštjan jo neko nedeljo prasne v štiri ure oddaljeni Škocijan pri Turjaku. S prijaznim gospodom sta hitro domenjena. Do prve predpostne nedelje bo božji grob gotov.

»A kje boste drugo dobili, prijatelj? Stražnike, v grobu ležečega Kristusa in angela ob grobu Odrešenikovem po vstajenju naj bi vam napravil podobar v Ljubljani, da bo vse skupaj res lepo in dostojno delo.«

»Dobro, gospod. In še nekaj bi rad: da bi bila ob tabernaklju Mati božja in sv. Janez; tudi na Kalvariji sta bila pod križem.«

»Prav dobro, to bo nekaj novega, le naročite tako!«

Boštjan bi bil najrajši vriskal. Novi božji grob je bil zagotovljen. Drugo predpostno nedeljo so šli ponj vsi lazenski vozniki, kar je bilo fantov. Gospod Janez, velik prijatelj mlađega ljudstva, jih je bil silno vesel. Pogostil

jih je, s čimer je dobra duša mogel; kar težko so se ločili. Ko so se vozili proti domu, je bila temna noč, zvezde jim niso sijale, mesec se je skrival za težkimi oblaki, pa kaj so marali za mesec in zvezde! V duši teh cestninarjev je rajalo razkošje preproste zadovoljnosti in svetilo jim je upanje, da bo letošnji veliki petek lep kakor še nikoli. Peli in vriskali so kakor da balo vozijo.

V soboto pred pustno nedeljo se Boštjan odpelje v Ljubljano naročit, kar je še manjkalo. O jej, to je pa drago mesto! Za žive in mrtve obdeluje znanega podobarja, vpije, kakor bi kupoval kraljestvo, ali šteti je moral visoke denarje, da se je skoraj razjokal. Ko pa je v soboto pred cvetno nedeljo prišel naročilo iskat, je bil ves zadovoljen. Stražnika sta bila postavna fanta, eden čisto njemu podoben, Kristusov in angelov obraz polna nebeške miline, Mati božja in sveti Janez, da bi se ju nikoli ne nagledal. Ko jih je prinesel domov, jih je razstavil ob steni okoli mize in jih božal z ljubečimi pogledi kakor da so njegovi otroci. Vsa vas je bila polna hvale in zahvale.

Kaj šelè na véliko petek! Božji grob je bil postavljen v stranskem oltarju sv. Lenarta. Zavzemal je v širini in visočini ves oltar. Boštjan je preskrbel mnogo sveč, rdečih kozarčkov, brlinčkov in gorinega olja, da je bilo v grobu in okoli njega vse v svetlobi. Tudi cerkvenik se je potrudil, odel ga je v cvetje in zelenje, da je bil kakor en sam prekrasen šopek cvetic.

V Laznah je že mnogo let navada, da imajo na veliki petek zvečer pri božjem grobu fantje in dekleta skupno molitveno uro. To je petja iz mladih grl, da se cerkev stresal! Letos se je Boštjan vsedel v prvo klop pri božjem grobu v najboljši obleki, lepo obrit in počesan, čevlji so se svetili kakor steklo v solncu. Ko je stopal po cerkvi, mu je škrat napuha šepetal: »Glej, dekleta te gledajo, kako stegajo vratove, všeč si jim!« On pa sedajoč v klop zamahne z roko: »Ima još vremena,« in prepodi grdega skušnjavca. Ves srečen je. Pozabljene so skrbi petih mesecev, vsa pota, vsi stroški, novi božji grob je tu in še tako lep. Nevajen takih opravkov se je bil včasih že malo pokesal, da se je lotil težavnega posla, zdaj mu veselja prekipeva srce, da ni odnehal. Ko fantje in dekleta zapoje:

Večerja zadnja je minila ...
na nebu luna milo sije,
na Oljsko goro žarke lije ...
kot jaz vas ljubim, se ljubite
in zvesti bratje si bodite ...

se Boštjanu zdi, da tudi njegov božji grob obsevajo lunini žarki in ga obkroža žalostni zbor apostolov. Sram ga postane, da je kdaj

omahoval, čeprav le trenutno, in hotel pustiti skrb zanj. Z nepopisno ljubeznijo mu zro oči v Najsvetejše in v podobo Kristusa, v grobu težčega, kakor da prosijo odpuščenja. »Gospod, usmili se nas, Kristus, usmili se nas,« začno fantje lavretanske litanije, dekleta odpevajo: »Jezus, daj, da Tvoje rane nas presunejo kristjane...« V Boštjanu nenadoma kakor zmaj vzraste težka misel: »Večina teh fantov in deklet je skoraj za polovico mlajša kakor ti, in vendar, kako resnobno in pobožno

sem se. Pa me jeza pograbi in pozabim na obljubo. Žal mi je, o Marija, oh, kako mi je žal!« »Svečke prižigaš Bogu na čast,« sika dalje glas vesti, »in misliš, da to odtehta tvojo kletev. Hinavec svetohlinski!«

»Oh, na križ so Te razpeli.
in na križu Te še kleli...«

odpevajo dekliški glasovi, pomešani z moškimi basi. »Vse Ga časti, le ti Ga ne, hinavec! Ti Ga preklinjaš kakor judovska sodrga pod

Guardabassi.

Rim, Academia di S. Luca.

Kristus po vstajenju in tri Marije.

opevajo trpljenje božjega Odrešenika. In ti? Kaj pa ti? Bogokletnik si! Boga preklinjaš in Marijo s tisto grešno laško kletvijo, ki si jo slišal na vojni in si jo pobral kakor pes smrdljivo kost. Da te sram ni! Boga preklinjaš, ki ga v tem grobu molijo angeli nebeški! Lep kristjan si res, ni ti kaj reči, hinavec! Božji grob postavljaš, da bi te ljudje hvalili, Boga in Marijo pa preklinjaš! Nemirni, ves zbegani pogled mu obvisi na Mariji ob tabernaklju kakor bi tolažbe in pomoči iskal pri Nji, ki je milostljiva in usmiljena mati. »Ze stokrat sem se pridužil, da Te ne bom nikoli več zaklel, Marija,« ječi preprosti Boštjan, »saj Ti veš, da

križem!« »Tudi jaz Ga častim, oh, kako Ga častim,« zdrsrne Boštjan na kolena.

»Srčnomilo Jezus prosí
s križa za sovražnike,
naših grehov težo nosi...«

pojo fantje in dekleta. Boštjan si zakrije obraz, med prsti mu pripolzijo debele solze. »Tudi jaz sem Tvoj sovražnik! Ni ga gršega garjevca na svetu kakor sem jaz. Odpusti mi, Jezus, odpusti mi, Marija!« Slovesna resnoba objame njegovo dušo. »Pri tem božjem grobu se Vama slovesno zaobljubim, da čez moje ustnice ne bo nikoli več prišla ta grda kletvina. Naj po-

prej umrjem, preden bi se to še kdaj zgodilo!« Nekako v naglici, v nekakšni omotici je napravil ta sklep. Pomisli. Obide ga vročina po vsem životu, po vsem životu ga strese mraz. »Da!« ponovi v duši usodne besede odločno in krepko, »naj poprej umrjem, preden bi se to še kdaj zgodilo.« — —

Ves dan na véliko soboto so mu v glavi bučale strašne besede prejšnjega večera: »Naj poprej umrjem, preden bi še kdaj zaklel Boga ali Marijo!« Ni se kesal svojega sklepa, bal

gotov si je bil, da bo zaobljubo držal, tem močnejšega se je čutil. Postalo mu je jasno: V molitvi bo moja rešitev.

Ali kaj je bilo to? Čim dalje je molil, tem lažje je molil, tem prijetnejša se mu je dozdevala molitev. In kako zna naenkrat moliti! Kar kipijo mu iz duše čisto nove, dozdej neznane molitvice. Čudno, prečudno! In neka sladkost mu dušo objema, da bi najraje vriskal. Čudno, prečudno! V duši dobrega Boštjana, ki je imel tako trdno voljo, da poboljša dosedanje živ-

Ticijan.

Učenca v Emausu.

Paris, Louvre.

se je svoje slabosti. Če ga izkušnjava preмага, če se spozabi v jezi, v nagli, divji strasti... ki pridrvi kakor hudournik... Pomačaj mi, sveti Odrešenik!

Nestrpno je pričakoval popoldneva, da pred vstajenjsko procesijo pohiti zopet k božjemu grobu. Ni mu več mari ljudi in njih hvale, ni mu mari zunanje lepote božjega groba, vse to je postalo postransko. Samo moči in pomoči potrebuje in išče. Odrešenik v grobu mu jo bo dal. Kakor kamen pade na kolena pred Njim, preden so vzdignili Najsvetejše, in kar čutil je: čim bolj vneto je prosil, tem bolj

ljenje, je delovala skrivnostna moč božje milosti, od sveta tako malo poznana, od sveta tako malo iskana in vendar od Stvarnika nam dana kot največja dobrotá Njegova!

Za Boštjana le prehitro so iz groba dvignili Najsvetejše. Še bi bil rad molil pred Njim. Kakor odrešenje mu je zadonela zahvalna pesem, ko so od mrtvih vstalega Odrešenika prinesli zopet v cerkev. Hvala bod' Gospod' Bogu, Aleluja! Tudi v moji duši je vstal Gospod. Nikoli več, nikoli več te kletvine! Aleluja!

»Ne zavidaj grešniku časti in bogastva; saj ne veš, kakšen bo njegov konec.«
Kjer sramežljivost umira, tam se pekel odpira.

Ako je jezik žene spravljen in krotak in ljubezniv, nima njen mož sebi enakega med človeškimi otroki.

NA MARIJINIH POTIH

Kakor njiva...

Janez Langerholz.

Ponavljajna šola se je bližala koncu. In tiste zadnje dneve je povzel gospod Pavle besedo in je spregovoril: »Tako je torej, ljube moje učenke. Dozdaj ste hodile v šolo, dozdam ste se učile, dozdam ste bile kakor njiva v jeseni ali spomladi, na katero seje pridna kmetova roka dobro in najboljše seme, ki jo kmetova skrb rahlja, gnoji in jo goji z vso skrbnostjo njegove neutrudljive roke; zdaj pa se bo obrnilo. Se bo vaše življenje kakor njiva, toda ne v pozni jeseni ali v zgodnji spomladi, ampak kakor poletna njiva, na kateri valovi mnogoobetajoče žito, nad katerim pa se zbirajo mnogokrat pogubonosni oblaki in prete uničiti vse, kar je kmetova roka z božjo pomočjo naredila. Kakor njiva boste nekatere in želim, da bi bile vse take, kakor njiva, ki jo kmet požanje in se z veseljem očesom ozira na bogato snopovje, in kakor njiva boste druge, — želim pa, da bi vas ne bilo med njimi — ki jo je pomandrala nevihta in kmetovo oko se s solzami ozira nanjo in na izgubljene sadove svojega truda. Na vašo njivo smo sejali dobro seme vaši starši, vaši učitelji in z njimi vred tudi jaz. Skoro vse sem vas krstil, vse sem vas peljal prvič k angelski mizi; zdaj gojim samo še eno željo: vas vse bi rad peljal k Mariji, v njeno varstvo in zavetje, v katerem boste varno kljubovale vsem pogubonosnim vihram, dokler vas njen božji Sin ne popelje v tisto deželo, kjer ni več boja, ne viharja, kjer je doma večern slavospev za vedno dobljene in nikdar več izgubljene zmage in brezmejnega plačila.«

Tihoten mir, kakršnega ne dobiš vedno sredi prekipevajočega življenja, je pričal, da mlade duše poslušajo besede gospoda Pavleta; jasni, deloma povešeni, deloma zamišljeni obrazi so razodevali, kaj se odigrava tam v najskrivnejših kotičkih človeških skrivnosti. Vstajale so misli za in zoper družbo, odločnejše duše so se hitro odločile, omahljive pa še oklevale. Lepo bi bilo v družbi, lepo tudi zunaj

družbe. Kaj bi človek storil, da bi bilo bolj prav?

»Ko bi človek vedel, da bo mlad umrl, kar koj bi se odločil za Marijino družbo, tako pa ne vem, res ne vem...«

»Ne grem v družbo in ne grem,« se je po šoli rotila Mavrinova Katra, »če me s štirimi konji vlečejo, pa ne grem. Da bi me potem izbrisali, kakor so našo Franco! Ne bodo me ne!«

»Saj ni treba, da bi te izbrisali. Ali ne veš, kaj so nam večkrat rekli pri naših shodih v Marijinem vrtcu?« poskuša miriti Slavinova Lojza prehudi ogenj Mavrinove.

»Pa ti povej, ki misliš, da vse veš. Ti, ki misliš, da me boš učila, pa me ne boš. Kar bom hotela, to bom naredila.«

»To je gotovo. Ali poslušaj me vseeno, kar ti hočem povedati. Vidiš, takole so povedali: 'Vsa pravila za vaše življenje so zapisana v božjih in cerkvenih zapovedih. Kdor ta pravila izpolnjuje, tega pot pelje v življenje, kdor ne, se bliža pogubljenju. Marijin vrtec in Marijina družba vam hočeta samo pomagati, da boste ta pravila lažje izpolnjevale.' Poglej! Ali je to kaj preveč?«

»Ne boš me ujela, tako ti povem. Jaz hočem biti mlada in cvetoča in prosta in vesela. Za take pa Marijina družba ni. Jaz hočem živeti brez tistih zoprnih vezi, ki človeku grene ure zorne mladosti.«

Gospod Pavle pa je pričakoval uspeha svojih besedi. Kakšen odziv so našle pri njegovih dosedanjih učenkah, zdaj ko bodo res proste, ko jih ne bodo več morale skrbti za dober red v spričevalu, zdaj ko bodo zavozile na široko cesto življenja.

Prišla je Slavinova, prišla je Korenova, Sladetova, prišle so take, katerih ni prav nič pričakoval, Košarjeva in Robičeva sta bili med njimi; Mavrinove res ni bilo — radi France seveda — pa tudi mnogo takih ni bilo, ki jih je pričakoval, vedel je, da so dobra dekleta, zavora je bila samo doma; od tam ni bilo pravega ognja, tam ni bilo svetilke, ki bi jim po-

kazala pot in vrata, ki drže k Materi vseh mater in k Devici vseh devic.

Življenje je šlo svojo pot naprej, leta so pretekala in blagi gospod Pavle je stal pri oknu in gledal tja v daljavo.

»Tok, tok, tok, tok!«

bi bil gospod Pavle vedel, pri čem da je: smrt je v hiši. Tako pa — slutil je, da ne bo kaj dobrega — ni pa mogel dognati, kaj bi prav za prav moglo biti.

»Ah, gospod, naša ta Katrasta —!«

»Kaj pa vendar je?«

Mati lepe ljubezni.

»Naprej!«

Mavrinka je vstopila vsa objokana.

»Kaj bo mati?«

»Ah!«

In ni mogla priti do besede, jok jih je dušil in ihtenje jim ni pustilo priti na dan.

Ko bi bila žena prišla črno oblečena,

»Sramoto nam dela, tako sramoto da —. No, pa njej, Katri, nič ne rečem, družčina jo je speljala, sama družčina. Oh, ta otrok!«

In spet je jokala žena in točila solze prepoznega kesanja nad izgubo dobrega imena svoje hčere.

»Pomilujem vas, mati, hudo mi je, tudi pomagal bi rad, pa —.«

»Ravno za pomoč bi vas prosila, gospod župnik! Pomažite nam, vam je to mogoče.«

»Kako pa naj pomagam? Saj niti ne vem, kaj je prav za prav z vašo hčerjo?«

»Pa res. Vsa sem zmešana. Komaj vem, kaj govorim. V mestu je v bolnišnici in pravijo, da zanjo ni več rešitve.«

»Torej bo tudi moja pomoč zastoj.«

»Ne bo. Trdno sem prepričana, da ne bo. Za ta svet je dekle izgubljena, ona pa se hoče pogubiti še za oni svet. O Bogu, o spravi z Bogom noče nič slišati. Prav nič. Družčina, saj pravim, ta družčina je vsega kriva. Gospod župnik, pogledjte! Takole vas prosim, s povzdignjenimi rokami vas prosim, pojdite, hitite v mesto, storite vse, kar morete, samo da jo rešite. Vse vam rada povrnem, desetkrat povrnem, samo pojdite, pomagajte.«

»Pomagajte? Lahko reči. Ali koliko bo pomagalo. Poznam take ljudi. Če Bog ne bo pomagal, gospod Pavle je preslab.«

»Pomagajte, samo to prosim, pomagajte.«

»Hotel sem pomagati, veste kdaj, pa ste me pahnili od sebe. Takrat bi bil lahko, zdaj pa —.«

»Ne zapustite me, lepo vas prosim. Poslušajte me; mati sem, ki ljubi svojega otroka.«

»Ki ga je napačno ljubila,« je mislil pripomniti gospod Pavle, pa je prizanesel s to pripombo, da si je vstajala pred njim vsa zgodba nekdanjih dni: Franca je bila izbrisana, ni mogel ravnati drugače; odtod zamera pri Mavrinovih, odtod sovraštvo do družbe ...

Sel je. Bil je pač veren učenec tistega dobrega Pastirja, ki popusti devet in devetdeset ovac v puščavi in gre za eno izgubljeno in jo išče, dokler je ne najde.

Hladen je bil njen pogled, ko je vstopil gospod Pavle v bolnico, hladne njene besede in videlo se je, da Katri obisk domačega dušnega pastirja ni posebno ljub. Ni se prestrašil gospod Pavle. Prigovarjal je izgubljeni duši iskreno kakor prerok, ljubeznivo kakor sam sveti župnik iz Arsa in z božjo pomočjo je slednjič otajal ledino človeškega srca, ki je v burji in v viharjih

življenja skoroda popolnoma otrpnilo in oledenelo. Poslušal je skesano in bridko povest izgubljenega življenja nje, ki je hotela biti mlada, cvetoča, prosta in vesela, pa se je v svoji mladosti prezgodaj postavila, pa so ji cvetoča lica prezgodaj ovenela, pa jo je prostost zavedla v zanke,

O. Blaž Farčnik, O. F. M. Ptuj, cerkev oo. minoritov.

Brezmadežna.

da se je komaj izmotala iz njih, pa je pila iz kupe takega veselja, da je bilo v njej prepolno grenkosti.

Vračal se je globoko zamišljen, njegova duša pa je molila za vse tiste, ki beže iz potov Marijinih in še bolj za vse one, ki hodijo njena pota; da bi jih hodili varno, čvrsto, neomahljivo, da bi donesli svoj blagodar kakor poletna njiva polna zlatega klasovja ...

Maas.

Moliteu pred iedjo.

Paris, Louvre.

Bratska posvaritev.¹

Danes najdemo bralna društva ne le po mestih in trgih, marveč tudi že po zagorskih vaseh. Prav je to. Več ko človek zna, več velja, pravi pregovor. In koliko znanja, koliko izobrazbe se dobi v dobrih knjigah in časopisih! Je pa tudi najboljša in najcenejša zabava za vse, posebno za one, ki se od dolgega časa ne vedo kam dejati. V knjigah se nam hitro duh razvedri. Ne čitajmo pa samo za kratek čas, ampak tako, da nam bode čitanje tudi kaj koristilo za zunanje in notranje življenje.

Nikar ne zavračajmo znanja, ki nam je potrebno za duhovno, notranje življenje. Žal, da se danes mladina tako malo meni za nabožne knjige; ni čuda, če je toliko podivjanosti med nami. Še celo med dekletih Marijine družbe se nahajajo, ki jim je nabožno berilo predolgočasno. »Bogoljub« si sicer naročijo, a marsikdo samo zavoljo lepšega ali nadležnosti prednice in gospoda voditelja; potem se pa ne meni več zanj, ali ga dobi v roke ali ne. Če hočemo gojiti pravo čednostno življenje, moramo seči od časa do časa tudi po dobri knjigi, po cerkvenem časopisu. In družbeno glasilo: Ali naj bo samo za parado? O, koliko dobrega se zanemari! Glejmo na vzore! Sv. Ignacij Lojolanski in sveti Avguštin sta se ravno po prebiranju dobrih knjig spreobrnila in postala svetnika. Duhovna knjiga razsvetljuje in ogreva naše duše za vse dobro.

Ni dolgo, ko sem tudi jaz vstopila v bralno društvo, ker imam veselje do čitanja. V knjižnici sem dobila neko nabožno knjigo, ki me je že njen naslov razveselil. Knjiga je poučljiva, zajemljiva in kaj primerna za pomoč v hrepenenju po popolnem življenju. Ali kako sem se začudila, ko sem videla, da je ni še nobeden čital. Bila je še nerazrezana. Takoj poiščem datum, kdaj je iz-

¹ Objavljamo dobrohoteče besede predvsem zato, ker so prišle iz kongregacije in so pisane za kongregacijo.

šla. Videla sem, da je bila natisnjena že dolgo časa pred vojno. Torej več ko deset let je v omari čakala, da bi jo bil kdo odprl, pa vsak jo je še bolj v kot potisnil.

Ali ni to žalostno za nas in za vse, ki si želijo napredka v krščanskem življenju. Začnimo drugače. Sedaj v začetku leta si

Pomlad.

naročimo dobre časopise in jih tudi pridno čitajmo. Nikar pa segati po tako zvanem »šundu«, pa naj bo še tako poceni in še tako mikavna stvar. Ena sama taka brošura človeka lahko docela zmeša ali pa spravi v propast. Dobra knjiga — dober prijatelj; slaba knjiga — nevaren in zapeljiv — ne prijatelj, marveč sovražnik, strup za razum, strup za srce!

Tuja reja otrok je mačehina odgoja; ako otroci prve šole doma ne najdejo, ostanejo vse svoje žive dni kilav sad.

Šiba naj bo za otroka zdravilo, ne vsakdanje kosilo.

Kmetov prevzetija je prave sreče podrtija.

Otrók prava sreča so bogaboječi starši; pa tudi staršev največja čast so pobožni, lepo izrejeni otroci.

Mehkužno izrejeni otroci so puhli repi podobni, vse svoje žive dni rahli, sebi in svojim ljudem velika nadloga. Slomšek.

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

II.

Tedaj je Jefte obljubil Gospodu obljubo, rekoč: »Ako mi boš dal Amovne sinove v roko, bom njega, kdorkoli pride skozi vrata moje hiše in me sreča, ko se vrnem v miru od Amovnih sinov, daroval Gospodu v žgalno daritev.« Tedaj je šel Jefte nad Amovne sinove se zoper nje vojskovat; in Gospod mu jih je dal v roke. Ko se je pa Jefte vrnil v Masfo na svoj dom, mu je naproti pritekla njegova edina hči z bobni in rajem. In ko jo je ugle dal, je raztrgal svoja oblačila in je rekel: »Jojmene, moja hči! Goljufala si me in sama si ogoljufana! Zakaj odprsem svoja usta Gospodu in zdaj ne morem nič drugega storiti.« In ona mu je odgovorila: »Moj oče! Če si svoja usta Gospodu odprl, stori z menoj, karkoli si obljubil! Samo to mi stori, česar te prosim! Pusti me, da hodim dva meseca okrog po gorah in objokujem svoje devišstvo s svojimi tovarišicami.« In on je odgovoril: »Pojdi!«

Sodn. 11, 30—32; 34—38.

V tihem samostanskem domu se je razlilo čez srce mladih deklic najprej tiho domotožje in v srcu Elizabete se je temu domotožju pridružil nekak odpor proti temu tihemu življenju brez vsakih ničemurnosti in hrupa. Polagoma se je vselil v njeno dušo tihi mir, ki ga svet ne more dati. Videla je redovnice: sveto veselje in tiha radost sta se zrcalili na njihovih obrazih; tiha brezhrupna radost je dihala po vseh samostanskih hodnikih, celicah, kapeli in kakor očitek vesti se je zganilo v srcu dekletca, očitek o času, v ničemurnosti zapravljenem. Pokleknila je v kapelici in molila: »Zahvalim Te, usmiljeni Jezus, da si me pripeljal v to sveto hišo, da bi me rešil ničemurnosti, ki so se že vtihotalje v moje srce!«

Sredi tega tihega mirnega življenja jo je vznemirjala s sladko, sveto radostjo, velika skrb: prvo sveto obhajilo. Stara je bila tedaj enajst let. — Takrat ni bilo tako, kakor je dandanes, ko nam je papež Pij X. blaženega spomina na stežaj odprl vrata tabernaklja s pogostnim in zgodnjim svetim obhajilom; ne, takrat je bil čas

skopega kruha. — Z veliko pobožnostjo je pristopila Elizabeta k prvemu svetemu obhajilu. V živi veri se je bližala Gospodovi mizi in, kot da se ji je odgrnila podoba in, kot da vidi Gospoda od obličja do obličja z lastnimi očmi in ga sliši z lastnimi ušesi, kako vabi: pustite otročiče, naj k meni pridejo in jim nikar ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo; tako so ji žarela lica, tako so ji žarele oči.

Redovnice so strmele vanjo kakor v angela božjega, pa so se sklonile niže nad svoje klečalnike, pa si je ta in ona nemara zaželela nazaj tistega dne, ko je tudi ona prvič pristopila k svojemu Zeninu, in si je zaželela, da bi mogla pristopiti še zdaj s

† Bogoslovec Jakob Mlakar
(pred vstopom v semenišče).

takim srcem kot ta otrok. Dekletce pa je strmelo in se globoko poniževalo pred svojim Gospodom: »Gospod Jezus, jaz sem najslabša in najhujšobnejša stvar na zemlji. Pa posvetim se Tvoji službi. Hočem rada moliti, se premagovati, lepo živeti, da me boš rad imel. In kadar mi »bodo pustili, bom rada prišla k svetemu obhajilu.«

In Gospod ji je govoril v srcu kakor govori izvoljenim dušam.

Tako je bilo prvo sveto obhajilo Elizabete; in potem drugo in tretje in naslednja.

Z ostrim in čilim razumom deklčinim je šla roko v roki njena vztrajna pridnost, tako da je zadovoljila svoje učiteljice, pa naj bo v šivanju ali v branju, v vezenju ali pisanju, pletenju ali računanju. Učiteljice-redovnice pa so tudi več polagale na vzgojo srca kot na znanje razuma: njih glavni namen je bil vzgojiti čednostne žene in dobre gospodinje, čeprav ne tako učernih modrijank in doktoric. Če se je Elizabeta v vseh šolskih predmetih lahko merila in kosala s svojimi tovarišicami, jih je pa vse prekosila po svoji pokorščini, zatajevanju, pobožnosti in ljubezni do presv. Rešnjega Telesa: najrajši bi bila prečula cele noči pred tabernakljem, da bi utripalo njeno srce pred Bogom kakor večna luč, če bi ji bili pustili in če bi ne bilo njene sestre.

Da, ta njena sestra! Ta Benedikta! To plašno in boječe deklece! Ta je tekmovala v pobožnosti in vsem dobrem s svojo sestro. Toda tako pristrčno je ljubila Elizabeto, da brez nje ni hotela niti spati, da, niti koraka ni hotela storiti brez nje v ogromni hiši. In zaradi plahega značaja Benediktinega je prednica dovolila, da sta bili sestri kar vedno skupaj, čeprav je videla, da Benedikta vsled tega svojo sestro večkrat moti v molitvi. Elizabeta pa ni kazala nevolje, ampak je potrpehla s slabostjo sestrinega značaja in je pomislila na Gospoda Jezusa, ki je toliko potrpeh z ljudmi.

*

Pogled na redovnice, neveste Kristusove, je izrinil iz Elizabetinega srca vso ničemurnost in jo je navdal s svetim mirom in hrepenenjem, da bi postala tudi ona ena izmed njih: da bi tudi ona ostala vedno čista na duši in na telesu. Njeno veliko in plemenito srce, njena žareča in ognjena narava, ki jo je odbijala vsaka srednja povprečnost, ji ni pustila, da bi veliko samo videla, a ne tudi posnemala. Ko je nekoč klečala po svetem obhajilu in se pogovarjala s svojim Bogom ter mu tako

rekoč slonela na prsni kot učenec, ki ga je Gospod ljubil, tedaj se ji je zazdelo, da sliši jasno in razločno Gospodov glas, ki ji zaukazuje, naj zaobljubi sveto čistost. Elizabeta božjemu povelju tega ni odrekla in se je zavezala z obljubo vedne čistosti. Pač je slišala že o taki zaobljubi, brala je že o njej, kako vzvišena je in kako približa človeka angelom; pač je imela o njej veliko in visoko misel; pač pa nedolžno dvajnajstletno deklece ni niti spoznalo pomena niti ni razumelo dolžnosti take zaobljube.

Redovnice, ki so videle, kako Elizabeta napreduje v duhovnem življenju, niso niti malo dvomile, da bo, ko doseže predpisano starost, povečala njihovo število. O tem ni niti najmanj dvomila Elizabeta sama. Tako je pomnožila svoje molitve in zatajevanja in post in je šla v svoji otroški neizkušenosti v teh rečeh predaleč. Ker vse to njeni starosti in nežnemu telesu ni bilo primerno, je začela hujšati in bolehati.

Pa tudi Benedikta je začutila v sebi redovni poklic. Pa ker je bila še mlada, stara komaj enajst let, so ji redovnice večkrat namignile, da bodo pretekla še leta, da bo mogla biti sprejeta. Zopet in zopet je pisala poznani redovnici-avguštinki v samostan sv. Klare v Montefalco, naj ji pri ondotni prednici izprosi sprejem. Prednica je seveda mislila, da ima Benedikta že cerkveno predpisano starost, in ji je sprejem obljubila. In kaj naredi Benedikta? V svoji glavici načrt: da bi dosegla svoj namen in postala redovnica, pa da se ne bi morala ločiti od preljube sestre, piše skrivaj očetu, kako je Elizabeta bolna, kako ji ne prija premehki zrak v Casci-i; naj vendar pride in jo vzame iz samostana. Ko pa bo oče prišel — tako si je mislila — tedaj ga bo pregovorila, da bo obe poslal v Montefalco.

Kako se je prestrašila mati, ko je prišlo to sporočilo. Oče se je takoj odpravil na pot v Casci-o. Nenadoma se prikaže v samostanu. Redovnice strmijo. Elizabeta, ki o vsem ničesar ne ve, je potrta in pobita. Benedikta komaj skriva svojo radost in misli, da je že svoj cilj dosegla.

Oče je videl svojo Elizabeto, kako je blede in shujšana, in je dejal: »Obe domov!«

Elizabeta je videla, kako se bodo spet sesule njene sanje, in je prosila: »Oj oče, saj mi ne škoduje zrak; boš videl, oče, kako bom spet močna in krepka!«

Oče pa je rekel: »Obe domov!«

»Oj oče, prosim te, ne jemlji me iz hiše miru, kamor me je Bog poklical!«

Oče je odmajal.

»Počakaj vsaj nekaj dni in poskusi; boš videl, da bom spet krepkejša!«

Očeta ni ganila prošnja in razlage redovnic, da Elizabetina bolehnost izvira iz njenih prostovoljnih mrtvičenj, ni poslušal.

Zdaj je mislila Benedikta, da mora ona priti na vrsto. S pristrčno preprostostjo nedolžnega otroka se približa očetu in ga

prosi, naj jih ne jemlje domov, ampak pošlje v drugo vzgojevališče, kjer si bo sestra kmalu opomogla. V svoji odkritosrčnosti mu razodene ves svoj načrt, da bi šli v Montefalco.

Oče pa je odgovoril odločno: »Zdaj gremo v Rim.« In ko je videl, kako sta obe potrti, je ponovil mehkejše: »Zdaj gremo v Rim,« in dodal: »pozneje bomo že pogledali po drugem zavodu.«

Zelija kot gospodinja.

Dr. Fr. Jerè.

Na fazendi sta imela čez 500 sužnjev ali bolje delavcev. Žalostno je bilo drugod življenje teh siromakov, ki so jih lovili v Afriki in prodajali v Ameriko, da so morali delati kot črna živina, pa še zastonj. Na tej fazendi ni bilo tako. Tu se jim je tako dobro godilo, da po odpravi suženjstva ni nobeden zapustil priljubljene družine.

Hieronim je najprej postavil posebne hišice za poročene sužnje, da je lahko vsaka družina stanovala zase. Tudi sicer je skušal izboljšati npravno življenje teh ubogih duš. Polagoma je toliko dosegel, da je bilo njih življenje prav krščansko. Včasih je v šali rekel: »V Santa Fé se ne stori noben smrtni greh.« Nikdar ni nobenega sužnja prodal, kupil pa marsikaterega. Če se je suženj z druge fazende pritoževal o grdem ravnanju, ga je Hieronim kupil. Če je uboga mati vzdihovala, ker so ji prodali hčer, je Hieronim kupil obe in ju vzel na svojo fazendo. Vsak suženj se je smel poročiti. Ako si je izvolil sužnjo s sosednje fazende, je Hieronim že našel priliko, da mu je ustregel. In tista, ki so ji take slučaje najprej zaupali, je bila Zelija, ki je s prošnjo in ljubeznivostjo pri svojem možu vse dosegla. Bič, drugod tako v navadi, pod Hieronimovo in Zelijino vladno nikdar ni pel. Za večje prestopke je bil zapor, ki ga je pa dobra gospa znala olajšati: jetnika je sama obiskala, ga je lepo poučila, in ko je potem videla, da se je poboljšal, je prosila moža, da ga je oprostil. Za boljše delavce so bile določene nagrade in oprostitev. Skrb za stare in onemogle sužnje je bila kar genljiva. Njim je bil odločen v bolnišnici poseben oddelek, kjer so bili dobro preskrbljeni. Zdravnik je prišel vsak teden, lekarnar je bil vedno na fazendi. Ako je suženj umrl, so ga spremili sorodniki in delavci.

Veliko veselje je bilo ob sobotah, ko so jim izplačevali. Gospodar ni trpel, da

bi mu ti ljudje delali zastonj, kakor so morali drugod. Oblačil jih je, preživljal in jim dajal na teden po tri milreise¹ ali več, kakor je bila služba. Prav mnogi so si toliko prihranili, da so se mogli odkupiti; toda ne eden ni zapustil fazende. Ob nedeljah so imeli zabavo po svojem afriškem okusu. Sploh je bilo njih stanje tako ugodno, da so imeli vse, kar je drugim šele prinesel »zlati zakon« od 13. maja 1888, ki je odpravil suženjstvo. Hieronim pa je šel dalje. Kavne nasade je razdelil na posamezne kose. Na vsakem je dal postaviti hišico, kjer je nastanil po eno družino. Ta je imela pravico, pridelovati si žita, kolikor ga je potrebovala; za to naj bi skrbel za kavovce. Za vsako arobo kave je dobila še posebej plačilo in žito, kar ga ni porabila, je mogla prodati fazendi. Vsa ta uredba je bila delo razumnega gospodarja; podpirala pa ga je v vsem gospodinja, ki je bila najlepši okras te fazende.

S posebno vnemo je spodbujala gospa svoje podložnike k lepemu krščanskemu življenju. Vsako jutro in vsak večer so se morali vsi zbrati na dvorišču. Oskrbnik je napravil križ in za njim vsi drugi in so skupno na glas odmolili očenaš in češčenamarijo. Ob osmih zvečer je zapel zvonec pri domači kapeli in tedaj so morali biti vsi doma. Gospa je zbirala krog sebe otroke, mladeniče, dekleta in stare ljudi, jim razlagala krščanski nauk in jih učila Boga ljubiti. Pri vseh je dosegla, da so vestno spolnjevali verske dolžnosti. Ob nedeljah so imeli sv. mašo v domači kapeli. Med sv. mašo je Zelija igrala na harmonij in Hieronim je pel. Drugikrat je Hieronim pri maši strešel, Zelija pa igrala ter pela, in vsa kapela je pela z njo. Po sv. maši je Zelija s tistimi, ki so bili pri sv. obhajilu, ostala še nekaj časa v kapeli, da so skupno in na glas opravili zahvalo.

¹ Nekako štiri predvojne krone.

Zelija je molila naprej in pri tem našla tako presrčne besede zahvale, da so bili navzoči večkrat do solz ganjeni. Večkrat so imeli v tej kapeli birmo, procesijo in misijon. Pred večjimi prazniki so skupno opravljali devetdnevnice. Vsak večer so molili rožni venec in litanije Matere božje. Šmarnice so imeli že o petih zjutraj, da so se jih mogli udeleževati tudi sužnji, ki so morali zгодaj na delo. Posebne skrbi so bili deležni bolniki; vsi so mogli prejeti zakramente za umirajoče. Gospod in gospa sta sama spremljala s plamenicami sv. popotnico. Gospa je rada čula pri bolnikih ali je pa, kadar je bila zadržana, poslala namestnico.

Njeno apostolsko delo se pa ni omejevalo le na domačo fazendo, ampak tudi na sosednje. Polagoma je dosegla, da so njih gospodarji začeli hoditi ob nedeljah k sv. maši in pustili tudi svoje podložne v cerkev. Preproste in neuke duše je učila potrebnih molitev in verskih resnic, da so se s pridom udeleževali božje službe. Po sv. maši je dala za tiste, ki so prišli od

drugod, napraviti zajtrk. Če je zvedela, da je kdo na sosednji fazendi bolan, je takoj opozorila, da so ga šli previdevat.

V Karmu so imeli starega bolehnega župnika, ki ni mogel dvigniti verskega življenja svojih župljanov. V vsem postnem času ni bilo deset obhajil. Zelija je pri škofu izprosila pomočnika. S škofovim dovoljenjem je dala v cerkvi postaviti oltar presv. Srca Jezusovega, ki ga je posebno častila. Uvedla je apostolstvo molitve, ki mu je bila sama več let načelnica. Vsak prvi petek je šla v Karmo, da bi reševala duše; zbrala je može in žene pred cerkvijo in jih poučevala v verskih resnicah. Zlasti v postnem času je pogosto zahajala v Karmo, kjer si je ustanovila poseben dom, da bi v njem delala za zveličanje duš. Prvi, ki je čutil uspeh njenega dela, je bil župnik. Imel je veliko več dela ko prej; zakaj število velikonočnih spovedi je poskočilo od 10 na več ko 2000. »Duša moje župnije je gospa Zelija,« je pravil ves vesel gospod župnik.

Tovarišu † Jakcu Mlakarju.

Zvonilo je Mariji, ko se je opoldne vračal zadnjikrat od predavanj, vesel kakor vselej, domov, v semenišče. Ni še prišel do svoje sobe, ko ga je dohitela smrt. Bilo je le nekaj minut: drugi smo bili zbrani v kapeli pri skupni molitvi, on pa je umiral. Komaj je še dočkal sv. poslednjega olja, pa je odšel v večno veselje, k Mariji. Nas pa je pustil same in žalostne.

Vedno je bil vesel. Saj ga nihče ni klical drugače kot »Jakec«. S smehom in šalo in odkritosrčnostjo, kot je ne najdeš kmalu, je živel sredi med nami, a vendar vedno pripravljen, da odide. Rad nas je presenetil. Ko smo ga najmanj pričakovali, pa se je prismejal med nas. Če nam je bilo kdaj težko pri srcu, nas je razveselil on. In če je rad ponagajal in nam marsikaj povedal kar v obraz, njegovi odkritosrčnosti nihče ni zameril. Vsakomur je rad pomagal, zato pa so se tudi vsi obračali nanj. Posebno nadarjenost in veselje je imel za slikanje. Tovariši imajo marsikak risarski spomin, ki ga je podaril morda v šalo in zabavo. Nad posteljo mu je visela slika »Dobrega Pastirja«, ki bo domačim v najlepši spomin. V silno živih barvah jo je naslikal: kdor jo je videl, je gotovo ne bo pozabil.

Nikdar ni tožil o svoji bolezn, razen če se je pošalil. »Oh, kakšno srce imam! Pa ga imam vendarle rad!« Ze na gimnaziji mu je ostala po revmatizmu huda srčna napaka; radi

tega mu je napovedoval zdravnik, da ne bo preživel 24. leta. Nekaj dni mu je še manjkalo do tega mejnika. Prepričati nas je hotel v šali, da bo skoro odšel k sv. Križu. A kdo bi mu verjel, njemu, najbolj veselemu med vsemi?

Vsa svoja mlada leta je preživel v Marijinem varstvu, pod Šmarno goro: v zavodih v Št. Vidu in v semenišču v Ljubljani. Kako se mu je stožilo, ko je odhajal po maturi iz zavodov: »Joj, Šmarna gora, kako je lepa — pa nisem nikdar poromal na vrh!« Res ni romal na Njeno goro, a vedno je hodil po Njenih potih. Bil je zvest kongreganist v svojih gimnazijskih letih in pozneje v semeniški kongregaciji, v katero je prestopil kot bogoslovec.

Njegova najgloblja želja je bila za mašniškim posvečenjem, za duhovniškim poklicem. Ni mu bila lahka pot. Dasi je ostal po maturi radi zdravja prvo leto doma, je vendar ostala njegova bolezen vzrok, da so mu odklonili sprejem v semenišče. A ni se dal odkloniti, preveč si je želel za duhovniškim poklicem. Prosil je še in še, dokler ga končno ni sprejel škof sam.

Bog pa je hotel drugače. Sredi drugega leta, prav ko je končal vse svoje izpite — zadnjega šele dva dni pred smrtjo — ga je vzal k sebi. Njemu je lepše, boljše pri Jezusu in Mariji, ko je prejel plačilo za ves svoj trud in trpljenje, za veselje in hrepenenje. Mi, nje-

govi tovariši, pa smo začutili, kako je prazno brez njegove vidne ljubezni in brez njegovega veselja in vedrosti. A ko smo ga obiskovali še zadnjikrat, ko je ležal že na mrtvaškem odru, med svečami in rožami, v beli »obleki vese-

lja«, kakor jo je imenoval škof, ko mu jo je prvokrat dal po božiču v prvem letu, smo vedno bolj čutili, da prav za prav ne odhaja, ampak prihaja med nas z novim, božjim veseljem.

Kje je značajnost in stanovitnost? Ko je bila po svetovni vojni Bukovina prideljena Romuniji, so prišle na nekatere osebe hude poskušnje. V ondotni Marijini družbi, ki se dobro drži, je tudi neka gospodična, ki je bila državna uradnica. Nova država je seveda prevzela uradništvo v svoj delokrog. Toda pred dvema letoma se je od njih zahtevalo, da morajo prestopiti v razkolno cerkev, če hočejo ostati v državni službi. Moških je žalibog res večje število odpadlo od katoliške Cerkve, gospe in gospodične so pa rajši žrtvovale svoje službe, nego bi se izneverile katoliški Cerkvi. Bile so odslovljene brez pokojnine.

Teden žrtve. Marijina družba Brezmadežnega spočetja v Zagrebu je sklenila, da vpelje najprej med svojimi članicami, nato pa tudi po drugih dobrih družinah — t e d e n ž r t v e. Kaj hoče teden žrtve in v čem obstoji? V tem tednu, ki ga vsakdo sam določi, se zdrže člani vseh nepotrebnih stroškov za kino ali gledališče ali katerokoli zabavo. Hrana v domači družini naj bo dotični teden zelo skromna in preprosta. Svota, ki jo družina na ta način prihrani, se daruje v dobrodelne namene, zlasti za sirote. — Lepa misel, hvalevredna in koristna na dve strani. Posnemanja vredno!

Cudimo se, ko slišimo, da je v mestu Buenos Aires (Argentina) 24 Marijinih družb za može in mladeniče. Na praznik Kristusa Kralja se je zbralo več ko 1200 teh mož in mladeničev v spremstvu 14 praporov pri milostipolni podobi N. Lj. Gospe v Lujanu, kjer so položili temelj narodni zvezi moških kongregacij.

Z lepimi uspehi se ponaša zagrebška Marijina kongregacija za dijake-realce, ki je dne 17. febr. t. l. slavila 20letnico obstoja. Vsa ta leta ji stoji na čelu kot voditelj stolni kanonik dr. Kamilo Dočkal. Pri proslavi je član Marijine družbe, osmošolec J. Katalinić, očrtal borbe, vztrajnost in idealizem sedanjih in bivših tovarišev v kongregaciji. Tekom 20 let je vzgojila kongregacija častno število odličnih javnih delavcev v hrvatskem kulturnem živ-

ljenju; med njimi se nahajajo prvaki v raznih poklicih: med pisatelji, umetniki, odgojitelji, zdravniki i. dr. Ostali pa se odlikujejo v zasebnem poklicu kot zvesti, tihi Marijini otroci. — Po dobro obiskani akademiji se je zbralo 70 bivših članov iz vseh stanov na razgovor okrog ljubljenega voditelja. Iz govorov se je lahko razbralo, kako globoke vtise so odnesli v življenje iz kroga Marijinih otrok.

Čestitke narodov zlatomašniku papežu Piju XI. bodo številne. Priprave za narodna romanja v Rim so v polnem teku. Doslej so prijavi udeležbo Jugoslovani, Poljaki, Belgijci, Francozi, Avstrijci, Nemci, Švicarji; iz Italije je napovedanih mnogo skupnih romanj.

Sedma obletnica kronanja sedanjega papeža Pija XI. se je letos (12. febr.) praznovala z veliko, izredno slovesnostjo po vsem katoliškem svetu, prav posebno pa v Rimu, ker se je obenem proslavljala sprava med Vatikanom in Kvirinalom. Vsi zvonovi rimskih cerkva so opoldne celo uro izražali veselje, da se je vprašanje cerkvene države srečno rešilo.

»Vatikansko mesto« (cerkvena država), ki je nastala vsled lateranske pogodbe, 11. februarja t. l., uživa vse pravice in popolno svobodo neodvisne države. Sveta stolica je pa tekom stoletij ustanovila v okrožju Rima in v Rimu samem mnogo zavodov, ki so za vlado svete Cerkve potrebni. Te ustanove so po pogodbi pripadle tudi cerkveni državi, vendar tako, da imajo predpravice, dasi ne spadajo docela pod samostojno vladavino sv. očeta. **P r v a s k u p i n a** obsega ono ozemlje in one stavbe, ki tvorijo bistveno lastnino cerkvene države; ta skupina je popolnoma neodvisna od kateregakoli vnanjega ali italijanskega vpliva. **D r u g a s k u p i n a** poslopij uživa diplomatsko nedotekljivost; italijanska vlada jim zagotavlja iste predpravice, kakršne imajo poslaštva drugih držav. Tu sem spadajo:

1. Lateran z baziliko sv. Janeza in vse pritlikline.

2. Bazilika Marije Snežnice (S. Maria Maggiore) s pripadajočo palačo.

3. Bazilika sv. Pavla s sedežem opata.

4. Apostolska vila Castel Gandolfo z vsemi sedanji in bodočimi posestvi. (Obseg nekoliko večji kot cerkvene države.)

5. Poslopje »Propaganda Fide«, ki je v zidavi na Janikulu.

6. Palača »Dateria« pri Kvirinalu.

7. Cancellaria.

8. Poslopje »Propaganda Fide« na Špankem trgu.

9. Poslopje za kardinala-vikarja (rimskega škofa) na Piazza della Pigna.

Tretja skupina lastnin cerkvene države ima nekoliko manjše predpravice; poslopja te skupine so prosta mestnih in državnih davščin in jih ni možno razlastiti. Tu sem spada:

1. Gregorijanska univerza, ki zanjo zidajo velikansko poslopje na pobočju Kvirinala.

2. Biblični zavod na Piazza dela Pilota.

3. Orientalški misijonski zavod.

4. Zavod za krščansko starinoslovje.

5. Rusko in lombardsko semenišče.

6. Dvojno poslopje, imenovano Apollinara, kjer je sedež juridičnega zavoda in šole za cerkveno glasbo.

7. Hiši za duhovne vaje pri San Giovanni in San Paolo na Celiju.

Protivniki sv. Cerkve in lateranska pogodba. Dočim je prejel sv. oče papež Pij XI. o priliki podpisa, ki je z njim obnovljena cerkvena država, ogromno število čestitk in znakov zadovoljstva iz vseh delov sveta, kažejo pa ljudje, ki niso daleč od framasonskih krogov, nevšečnost in nevoljo. Eni pravijo, da je papež premalo zahteval, drugi da preveč, tretji da se je zavezal Italiji i. dr. Kako že pravi stari pregovor: »Piove, governo porco« — »Dežuje, oblast je kriva«. Kakor in kar ukrene poglavar sv. Cerkve, nikoli jim ni všeč. Sveti oče sam se je izjavil, da je Cerkev šla v svoji odjenljivosti do skrajnih mej, in ni zahteval ne znatnega ozemlja, ne previsoke odškodnine, marveč samo to, kar je za svobodno izvrševanje visokega poklica v duhovnem kraljestvu Kristusovem nujno potrebno. Sveta Cerkev je splošna ustanova, ki bo z italijansko državo prav tako v prijateljstvu, kakor z vsemi drugimi katoliškimi državami ter bo proti vsaki ščitila svojo neodvisnost.

Pri neki priliki se je sv. oče takole izrazil: »Veselite me navdaja, ko slišim, kako presrečno je ves svet pozdravil ta dogodek (sporazum). Od bližnjih in daljnih dežela smo prejeli naravnost cel plaz čestitk; vse pričajo, da je svet pravilno umeval pomen mirovnega sklepa in

da se ga je odkrito veselil. Svetišča širnega ozemlja se polnijo, da se verniki dostojno zahvalijo za pomoč, ki jo je dobri Bog skazal svoji Cerkvi.«

Glavni podatki iz življenja sedanjega zlatomašnika na Petrovem prestolu:

1857, 31. maja, rojen Ahil Ratti, kot tretji otrok osemčlanske družine v mestu Désio, nadškofije milanske.

1879, 20. dec., posvečen za mašnika v Rimu. Novo mašo je imel na božični praznik v cerkvi San Carlo, in sicer pri oltarju, ki na njem počiva srce velikega milanskega svetnika in škofa Karla Boromejskega. — Nato se je izpopolnjeval v bogoslovnih vedah ter dosegel doktorski naslov iz modroslovja, bogoslovja ter iz cerkvenega prava. Kot tak je deloval v dušnem pastirstvu ter v semenišču v Milanu.

1888—1914, torej celih 25 let, je bil prideljen kot prefekt (predstojnik) Ambrozijanski knjižnici v Milanu; 1907 je postal prelat.

1914 je bil poklican kot prefekt vatikanske knjižnice v Rim, hkrati je bil imenovan za kanonika pri Sv. Petru in za apostolskega protonotarja.

1918, 25. aprila, je šel kot apostolski vizitator na Poljsko.

1919 je prejel kot nuncij za Poljsko škofovsko posvečenje v Varšavi.

1921, 13. junija, je postal nadškof milanski in kardinal.

1922, 6. febr., izvoljen za papeža, 12. febr. pa slovesno kronan.

Veliko poguma imajo ameriški Slovenci. Letos (6., 7. in 8. julija) bodo imeli vseslovenski katoliški shod v središču verskega življenja v Lemontu. Pokroviteljstvo je prevzel kardinal Mundelein. Bog daj svoj blagoslov!

Življenje iz vere ... Sošolec iz mladostnih dni piše uredniku iz Albany, Minn., U. S. A., ter označi s par potezami versko vnemo ondotnih župljanov, ki je razvidna iz naslednjih števil: »V Ameriko sem prišel kot mlad fantič pred 42 leti. Takrat smo imeli tu majhno leseno cerkvico; sedaj imamo veliko, zidano, vredno okrog 150.000 dolarjev. Dalje smo sezidali novo župnišče za 12.000 dolarjev, javno župnijsko šolo (30.000 dolarjev) ter hišo za 10 sester benediktink, ki vodijo šolo. Hiša je brez dolga. Imamo pa še 6500 dolarjev v hranilnici. Župnija šteje 275 družin, nekaj čez 1700 duš. V farno šolo hodi 279 otrok.« Kajne, vzorne razmere. Ljudje dajo Bogu, kar je božjega, zato pa blagoslov ne izostane!

Redek dogodek. Bivši gimnazijski ravnatelj v Bedburgu pri Kolinu je bil vpricho svoje žene in treh otrok posvečen za duhovnika. Njegov sin je sprejet v samostan Maria Laach,

hčerka je postala šolska sestra v Luksemburgu, druga hčerka je benediktinka. Sedaj se je še mati odločila za redovno življenje in sledila drugi hčerki v samostan sv. Hildegarde pri Rudesheimu v Porenju.

Apostol v Berlinu, znani dr. Karel Sonnenschein, je po kratki bolezni umrl 12. februarja v starosti 54 let. Pokojnega Sonnenscheina bi po darovitosti, delavnosti in po ljubezni do bližnjega lahko prienačili pokojnemu dr. Kreku. Svoje višje nauke je bil dovršil v zavodu Germaniku v Rimu hkrati z ljubljanskim kanonikom in pridigarjem dr. M. Opeko. Smrt tega moža pomeni bridko izgubo za katoličane v Berlinu in za katoliško Nemčijo sploh. Ne bo lahko dobiti voditelja, ki bi s tako odločnostjo in s tako vnemo nadaljeval njegovo delo, in bi bil vsem, ki iščejo sveta in pomoči, prijatelj in oče.

Za pomožnega škofa na Dunaju je imenovan prelat dr. Frančišek K a m p r a t h, dekan stolnega kapitlja pri sv. Štefanu na Dunaju. Novi škof je naslednik † nadškofa dr. Pflugerja.

»Ne tožite radi železniških nesreč«, tako se upravičeno zgraža v nekem nemškem časopisu poročevalec, ki trdi, da so železniške nesreče le malenkost nasproti nesreči, ki se širi med ženstvom. V mislih ima namreč onih 30 tisoč oseb ženskega spola, ki jih vsako leto pobere smrt vsled namenoma in hotoma povzročenega splava (spovitja). Torej samo v Nemčiji dan na dan po 100 ženskih oseb, ki umirajo v strašnih bolečinah po žalostnih dneh in nočeh. To umiranje je strašnejše nego vse druge nesreče. Kje je dobrodelnost, ki naj poseže vmes!

Vesoljni cerkveni zbor, ki je njega delo l. 1870. zaradi takratnih razmer, zlasti zaradi nemško-francoske vojne, bilo ustavljeno, se bo najbrž nadaljeval že prihodnje leto. Papež Pij XI. je nedavno naročil bivšemu latinskemu nadškofu iz Aten, msgr. Petitu, ki so mu tozadevne koncilске listine dobro znane, naj napravi točen seznam obravnavanih snovi. Ker vprašanje zborovalnega prostora za približno 3000 oseb ne povzroča več nikakih težav, se sklepa, da utegne biti koncil sklican za leto 1920.

Kitajska na poti v Vatikan. Kitajska ljudovlada bo v kratkem ustanovila poslaništvo pri sveti stolici v Rimu; Vatikan bo pa povišal cerkveno zastopstvo v Pekingju v pravo nuncijaturo. To je važen dogodek v razvoju katoliške Cerkve in njenega misijonstva. Za prvega kitajskega poslanika je določen znani industrijalec L o - p a - h o n g, voditelj katoličanov in glavni zastopnik krščanske dobrodelnosti. Od njega ustanovljena katoliška akcija v Šangaju, je od julija 1927 do julija 1928 podelila

zakrament sv. krsta 13.900 osebam. Lo-pa-hong sam jih je krstil do 1000. Vsako nedeljo po službi božji gredo člani katoliške akcije na deželo in v sosesčino, kjer poučujejo krščence, pogane pa nagovarjajo za prejem sv. krsta. Znano je, da je Lo-pa-hong v Šangaju sam ustanovil dve bolnišnici za 1500 bolnikov. Da se je leta 1926 udeležil evharističnega kongresa v Chikagu, smo svoj čas že povedali.

Samoumori v sovjetski Rusiji. Posledice brezboštva in življenja brez cerkve se pojavljajo na vseh krajih. Nenravnost bo počasi ugonobila prej tako krepko ljudstvo; hkrati se pa grozotno širi samoumorstvo. Časopisi objavljajo kar cele vrste takih nesrečnežev. V Moskvi in Petrogradu jih je navadno 10 do 20 na dan. Značilno je to, da je med temi tri četrtine mladostnih, in še bolj značilno, da obdolžujejo ti zapeljani ljudje v svojih zapiskih komunistično stranko in njene člane kot povzročitelje te žalostne prikazni. Časopisi boljševikov pa zvrčajo vse te neprijetnosti na »nervoznost«!

Dunajskih socialistov naraščaj. Sredi misijonskega časa so se dvignile tri učenke glavne šole v Ottakringu na Dunaju s kamni obložene v bližnjo cerkev Sv. Duha, so strgale s križa cvetice ter zalučale kamne proti oltarju. Več ljudi je to opazilo. Leteli so za bežečimi deklicami, ki so se zatele v šolsko poslopje. Šolski čuvaj je zaprl vrata pred razjarjeno množico, ki se je urno nabrala na ulici. Deklice so pomilovanja vredne; kazen zaslužijo tisti, ki so jih zapeljali v to nečuvno hudobijo. Žrtve!

Svetniški proces glede Don Boska je zaključen. Če ne nastanejo kake zapreke, bo sv. oče Pij XI. izvršil obred proglašanja med blažene dne 2. junija t. l.

Za najlepši kip presv. Srca Jezusovega je razpisal odbor, ki prireja letošnjo mednarodno razstavo v Barceloni na Španskem, nagrado 50.000 pezét, t. j. blizu pol milijona Din. Za nagrado se lahko potegujejo vsi katoliški umetniki sveta. Kip mora predstavljati Odršenika, kakor se je razodel v Paray le Monialu. Nagrado je naklonila katol. knjigarna Subirana. Na razstavi bo imel tudi velik oddelek misijonski odsek. Sodelovali bodo misijonski redovi, družbe in druge organizacije.

Silna lakota mori ljudi v devetih pokrajinah Kitajske. Prizadet je zlasti Honau, severno od Rmene reke, ter pokrajini Schansi in Saratsi, kjer delujejo misijonarji milanskega semenišča. Med 20 milijoni gladujočih je pol milijona katoličanov. Mrličev ne morejo več pokopavati. Katoliški zavodi se nahajajo v obupnem položaju. Dobrodelne akcije se ustanavljajo, škofje so zapustili svoje vikarijate in šli na pot, da prosijo pomoči. Katoličani onih krajev, ki niso tako prizadeti, se žrtvujejo za pomoči potrebne vernike. Pomožni odbor deluje

tudi v Severni Ameriki. — Lakota v teh krajih se ponavlja ali vsled suše, ali pa vsled povodnji skoraj na vsakih 8 do 10 let. Predlanskim je vse uničila pomladanska pozeba, na to so sledili nalivi, končno so prišle še jate kobilic. Poleg tega je pritisnila še državljanska vojska in so se množile čete roparskih postopačev... Koliko gorjá! Če vse to premislimo, moramo ljubega Boga tembolj zahvaliti za vse dobro. Kljub tej ali oni stiski se nam v primeri s Kitajsko ne godi slabo. Poskušnje, hujše ali milejše, pa morajo priti, da se ne prevzamemo in da imamo priliko za pokoro.

Med katoliške spominske dneve 1. 1929 spada tudi čudovita zmagá, ki jo je 8. maja 1429 priborila devica Orleanska Jeanne d' Arc nad Angleži. Francija je dobila vsled te zmage po več ko 100 letih zopet svojo neodvisnost. Ivano d' Arc slave Francozi kot narodno junakinjo.

»Pravici je zadoščeno!« Tako je zaklical 23. febr. štirikrat zaporedoma krvnik, ko je v Zagrebu izvrševal obsodbo štirih zločincev, ki so bili obsojeni na smrt na vislicah. Kaj so storili strašnega? Časopisi so hladno našteváli zverinska dela, katera so imeli na vesti. Ali samo ti štirje obešenci? ... Brez dvoma so sodeležni zločinov tudi oni, ki so zanemarili vzgojo, ki so zakrivilí, da so ti ljudje doraščali brez znanja božjih resnic, brez Boga in brez verskega življenja. Nič čudnega, če človek, ki ni čutil blažilne toplote verskonravne odgoje, podivja in če se v tej podivjanosti poživini! ... Kdo ne uvidi ob teh žalostnih primerih, kako nujna je verskonravna odgoja mladine po šolah, in kako zagrešeno in usodno bi bilo, če bi se duhovniku zabranil pouk verstvenih in npravstvenih resnic v šoli. Ko je sedanji papež, zlatomašnik Pij XI. priporočal, naj se med šolsko mladino skrbno goji poučevanje božjega nauka, je pristavil: Koliko grešnosti se bo preprečilo, če bodo ljudje v verskih rečeh prav poučeni! — Mimorede bodi povedano, da so se trije zgoraj omenjenih nesrečnežev lepo spokorili in spravili z Bogom. Eden je bil bolj trdovraten in ni gotovo, če je njegova pokora iskrena.

Smrtna kosa. V Goričah nad Kranjem je dne 23. febr. nenadoma umrl vpokojeni župnik tržaške škofije Ivan Tiringar. V domači kraj se je naselil pred petimi leti. R. I. P.! — V Dornbergu je umrl 23. febr. zlatomašnik Jozef Godnič pri svojem nečaku župniku J. Godniču. Nad 2000 ljudi se je zbralo k pogrebu ljubljenelega spovednika in vnetega pridigarja. V cerkvi pred pogrebom je opisoval njegovo naravnost svetniško življenje črniški dekan Novak. Na zadnji poti je spremljalo dragega sobrata 35 duhovnikov. Nešteta mno-

žica je jokala, ko se je Marijina družba z ganljivim govorom poslovila od pokojnega spovednika. Večni mir! — V misijonišču v Grobljah je umrl 2. marca misijonski duhovnik Fr. Pir c. Med vojsko je vztrajal kljub nevarnosti neustrašeno na Gradu v Mirnu pri Gorici, da je nudil duhovno pomoč okoličanom, ki so bili ostali na rodni grudi. Nekaj časa nato je bival v Ljubljani, a se je kmalu vrnil, in je oskrboval petero župnij, ko so se duhovniki mudili pri beguncih po taboriščih. Od 1. 1923. dalje je služboval, ker mu je bilo od napora razrahljano zdravje, v misijonišču v Grobljah. Večni pokoj!

Na božjo pot k Sv. Hemi na Koroškem bo šla skupina Slovencev 24. aprila. — Na Sv. Višarje se pripravlja skupno romanje za 3. in 4. avgust.

Sela pri Kamniku. 25letnica dekliske Marijine družbe. V skromnih razmerah je naša družba nastala. Skromno je tudi svojo 25letnico praznovala. Zanimiva pa je družbena bilanca, pogled nazaj. Bogu in Devici Mariji v čast naj povemo to na glas. Ustanovil jo je župnik Anton Jamnik, zdaj zlatomašnik in duhovni svetnik, ki živi v Stari Loki samo za Boga in z občudovanja vredno potrpežljivostjo prenaša izgubo vida. Prvo leto je bilo sprejetih 40 deklet. Od teh jih je še devet v dekliski družbi. Shode imamo vsako drugo nedeljo prej v šoli, zdaj v dvorani. Vse družbeno življenje se je razvijalo lepo, tiho in mirno. Mnoge so se prav odlikovale v vzornem življenju. Koliko dobrega je storila Marijina družba, bo pokazal šele sodni dan.

Leta 1908. je dekanjski voditelj kanonik in dekan Iv. Lavrenčič blagoslovil novo družbeno zastavo. Ob desetletnici so članice nabrale potrebno vsoto za nov ciborij. Gorečnost je rastle pa tudi padala, mlačnost pa izginevala, pa se zopet pojavljala. Odbori so bili včasih pridni, včasih pa tudi zaspani, da je naš voditelj moral biti večkrat hud radi plesa, ki se zdi nekaterim tako nedolžen angelček, in pa radi prezgodnje ljubezni ter hrepenenja do sedmega zakramenta. Zato so pa številke take: v teh 25 letih je bilo sprejetih 244 deklet, od teh jih je še v družbi 72, omoženih 68, izključenih 88, umrlo 14, 2 sta šli v samostan. Bile so pa tudi dvakrat duhovne vaje, da ne omenjam misijona in raznih tridnevnic. Iz tega je razvidno, da ima Marijina družba precej hude nasprotnike in mnogo je takih, ki bi rade družbeni trak nosile, zraven pa plesale in ponočevale, kajpak pod potuho slepih in gluhih staršev. Potem je pa glavno vprašanje, »kje so pa izvedeli in kdo je povedal«. Edini izhod iz te zagate je tajiti in nedolžnega se

delati. Toda Marijina družba ni pribežališče svetohlinstva. Ali taka kot se »šika«, ali pa nodi in pika!

25 letnico smo praznovali prav za prav dvakrat: k dnevu sv. Neže, župne ter družbene patrone, in dan celodnevnega češčenja, je bila lepa tridnevna s sedmimi govori, na dan sam odlikovanje osem članic-veteranic z lepim medaljonom sv. male Terezike na višnjem ozadju. Zunanja proslava je bila radi slabega vremena 10. svečana v dvorani s petjem, govorom in novo igro »Materina ljubezen in žrtev«. Omenimo naj še, da je bila Marijina družba jedro vsega drugega prosvetnega gibanja za dekleta in žene, četudi je bila včasih firma drugačna. Prav! Ne naslov, ampak delo je glavno!

Marijina družba za žene je pa imela svojo desetletnico, ki jo je praznovala le v cerkvi in v dušah, saj cilj njihovega poklica gre bolj na znotraj.

Drugo leto pride na vrsto fantovska Marijina družba s svojo 25letnico. Koliko milosti in božjih dobrot smo v tem času prejeli, koliko uporabili, koliko pa zanemarili, to ve samo Bog in naša mati Devica Marija, katerima vsa čast, hvala in zahvala!

Za življenje.

Sv. Martin — pomagaj! V Porenju prav močno časte tudi sv. Martina. Vsako leto priredi šolska mladina na god sv. Martina obhod z bakljami, lampijončki in transparenti. Vmes

veselo popevajo, godbe pa večajo pogum in navdušenje. Letos je neka skupina nosila izviran transparent s sledečo vsebino:

»O sveti Martin, vzornik naš,
usmiljeno srce imaš;
si revežu pol plašča dal,
še modo grdo bi razgnal!
Glej, ženstvo je napol samo
oblečeno sedaj tako,
da sram nas mora biti.
Obleči Ti jih hiti!«

DOBRE KNJIGE.

Marijine pesmi za mešani zbor, solo in orgle. Zložil Alojzij Mihelčič. Celje 1929. — V zbirki je šestero novih skladb, ki jih bodo lahko povsod proizvajali, ker ne nudijo težkoč, a so blagoladne in prikupljive.

Iz zgodovine življenja in delovanja kapucinov. V spomin 400 letnice kapucinskega reda, napisal p. Mavricij Teraš. V Celju 1929. Založil kapucinski samostan. Cena broš. 8 Din; vez. 13 Din. — Vsebinska knjžice, ki obsega 95 str., je označena v naslovu. Prijatelji priljubljenih misijonarjev, spovednikov in pridigarjev iz kapucinskega reda, bodo radi segli po zanimivi knjžici. Naroča se po vseh knjžigarnah in kapucinskih samostanih.

Iskrice ljubavi svetotajstvenomu Isusu. Zagreb 1923. Cena Din 20.—. Naroča se na naslov: Župni dvor sv. Marije, Kaptol 3. Lepo knjigo, iz katere govori velika ljubezen do sv. R. Telesa in verna srca za to ljubezen, toplo priporočamo. Najodličnejši cerkveni dostojanstveniki kot kardinal van Rossum, kardinal Richelmy, zagrebški škof Lang so se o njej zelo pohvalno izrazili. Prevedena je iz nemščine, pa zasluži, da tudi Slovenci segamo po njej.

Odpustki za mesec april 1929.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Benedikt Fildelški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 23. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. Sv. Julijana. P. o.: a) vsem vernikom, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa po božno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

16. Torek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes postavno zadržani.

21. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost varstva sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske M. b.; d) isti kakor 23. dan.

23. Torek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

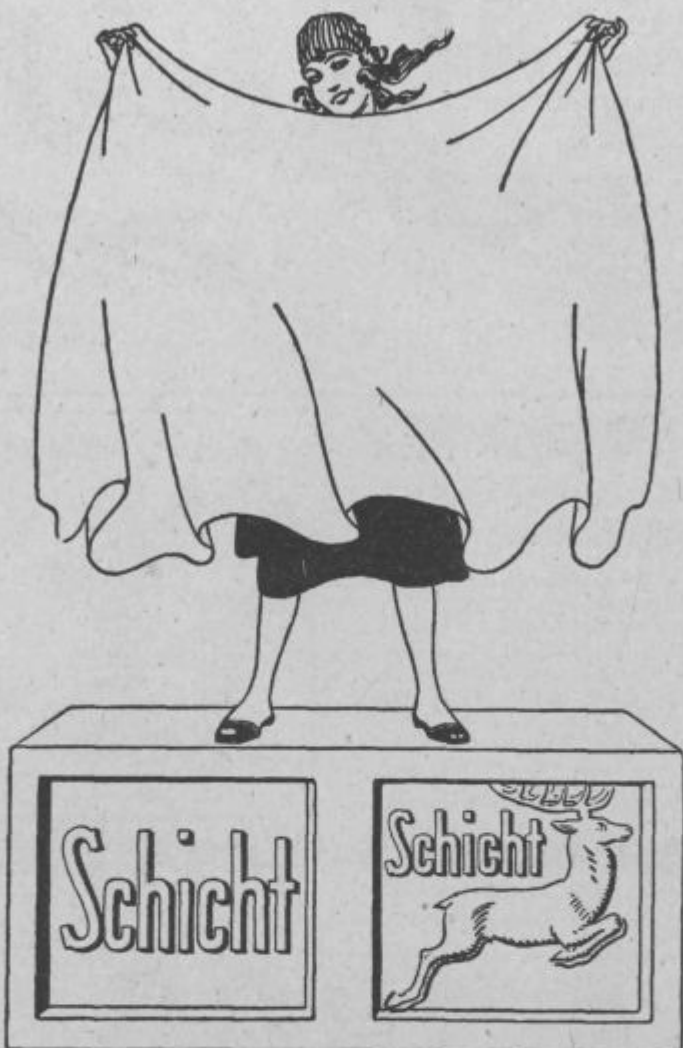
24. Sreda. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Lukezij. Začetek pobožnosti na čast presv. Srca Jez. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 23. dan. — Kdor od danes ali od petka naprej po vrsti šest nedelj, oziroma šest petkov pred praznikom presv. Srca Jez., prejme sv. obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o.

30. Torek. Bl. Benedikt Urb. P. o. istim kakor 23. dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT

príporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.
Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.
JOSIP PETELINC
LJUBLJANA
blizu Prešernovega
spomenika za vodo.
Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

A
L
G
A

A
L
G
A

Od očeta na sina prehajajo lepe hišne navade.

Naj bo tudi v Vaši rodbini ta lepa navada, da vse **revmatične bolezni, bodljaje, protin, išias** preprečite naglo in zanesljivo z domačim izdelkom „ALGA“.

„ALGA“ je najbolj znano sredstvo za **zobobol** ali **glavobol**, posebno, ako Vas trga v zobeh ali glavi.

„ALGA“ odstrani **omotico** in **slabostl**.

„ALGA“ Vam veliko pomaga pri vsakem prehladu (**influenca**, **hrip**) sploh pri vsakem nerazpoloženju, kjer se pojavi zvišana temperatura, kajti ako bolniku nekoliko nadržnete prsa, hrbet, roke in noge z „ALGO“, je bolnik kakor **prerojen, osvežen**, temperatura popušča, pojavi se lažje in zdravo spanje, lažje dihanje.

„ALGA“ je varuh Vašega zdravja.

„ALGA“ Vam bo najboljši prijatelj skozi celo življenje.

V vseh lekarnah in drogerijah 1 steklenica s točnim navodilom 16 Din. Ali pa naročite po pošti na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak 43**, 4 steklenice 77 Din, 8 steklenic 131 Din, 25 steklenic 320 Din. - Pišite po navodila, pošljemo Vam jih zastonj.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Vi mečete

denar
skozi
okno

akone ku-
pite
sukno,
kamgarn,
volneno,
svilo,
etamin in
drugo
maou ak-
turo za

moške in ženske obleke edino v veletrgovini
STERMECKI, CELJE štev. 94,
kjer je izbira največja in cene najnižje. Ako
ne morete osebno posetiti trgovine, pišite
po cenik in vzorce.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
roštvu i. t. d.

Ali ste že poravnali naročnino?
Če še niste, storite to takoj!

Zarom-
nite
si!

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentinovo milo